

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 13.7.2016
COM(2016) 466 final

2016/0223 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau persoanele eligibile pentru protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate și de modificare a Directivei 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXT

Contextul și temeiurile propunerii

Uniunea Europeană se străduiește să asigure o abordare integrată, durabilă și globală în ceea ce privește politica UE în domeniul migrației, care să se bazeze pe solidaritate și pe o împărțire echitabilă a responsabilităților și care să poată funcționa în mod eficace în perioade de liniște și în perioade de criză, deopotrivă. De la adoptarea Agendei europene privind migrația¹, Comisia Europeană a depus eforturi pentru a pune în aplicare măsuri menite să răspundă atât provocărilor imediate, cât și celor pe termen lung generate de gestionarea fluxurilor de migrație într-un mod eficace și cuprinzător.

Sistemul european comun de azil are la bază norme care determină statul membru responsabil pentru solicitanții de protecție internațională (inclusiv o bază de date dactiloscopice în materie de azil), standarde comune pentru procedurile de azil, condițiile de primire, recunoașterea și protecția beneficiarilor de protecție internațională. În plus, Biroul European de Sprijin pentru Azil (EASO) oferă asistență statelor membre în punerea în aplicare a sistemului european comun de azil.

În pofida progreselor semnificative înregistrate în dezvoltarea sistemului european comun de azil, există în continuare diferențe semnificative între statele membre în ceea ce privește tipurile de proceduri utilizate, condițiile de primire oferite solicitanților, ratele de recunoaștere și tipul de protecție acordată beneficiarilor de protecție internațională. Aceste divergențe alimentează deplasările secundare și introducerea de cereri multiple de azil, creează factori de atracție și, în cele din urmă, conduc la o distribuție inegală între statele membre a responsabilității de a oferi protecție celor care au nevoie de aceasta.

Numărul foarte mare de sosiri din ultima vreme a demonstrat că Europa are nevoie de un sistem de azil eficace și eficient, capabil să asigure o împărțire echitabilă și durabilă a responsabilității între statele membre, să acorde condiții de primire suficiente și decente pe întregul teritoriu al UE, să prelucereze rapid și eficace cererile de azil depuse în UE și să asigure calitatea deciziilor luate, astfel încât persoanele care au nevoie de protecție internațională să o obțină în mod efectiv. În același timp, UE trebuie să găsească o soluție la problema deplasărilor neregulate și periculoase și să pună capăt modelului de afaceri al persoanelor care introduc ilegal migranți. În acest scop, cererile de azil depuse de persoanele care nu au dreptul la protecție internațională trebuie tratate fără întârziere și respectivii migranți trebuie returnați rapid. Pe de altă parte, trebuie deschise căi sigure și legale către UE pentru persoanele din țări terțe care au nevoie de protecție. Acest lucru face parte dintr-un parteneriat mai amplu cu țările de origine și de tranzit prioritare.

La 6 aprilie 2016, Comisia și-a stabilit prioritățile pentru o reformă structurală a cadrului european în materie de azil și migrație în comunicarea sa intitulată „Posibilități de reformare a sistemului european comun de azil și de îmbunătățire a căilor legale de migrație”²; comunicarea prezintă măsurile care trebuie adoptate pentru a avea o politică europeană în materie de azil mai umană, mai echitabilă și mai eficientă, precum și pentru a gestiona mai bine politica privind migrația legală.

¹ COM(2015) 240 final.

² COM(2016) 197 final.

La 4 mai 2016, Comisia a prezentat un prim set de propuneri menite să reformeze sistemul european comun de azil, care se axează pe trei priorități identificate în comunicarea sa: instituirea unui sistem Dublin sustenabil și echitabil de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil³, consolidarea sistemului Eurodac, pentru a monitoriza mai bine deplasările secundare și a facilita combaterea migrației neregulamentare⁴, și crearea unei adevărate agenții europene pentru azil, pentru a asigura buna funcționare a sistemului european comun de azil⁵. Aceste propuneri au fost primele elemente fundamentale pentru reformarea structurală a sistemului european comun de azil.

Cu al doilea pachet, Comisia finalizează reforma sistemului european comun de azil prin adoptarea a patru noi propuneri: o propunere de înlocuire a Directivei privind procedurile de azil cu un regulament⁶, care armonizează actualele măsuri procedurale disparate în toate statele membre și creează o adevărată procedură comună; o propunere de înlocuire a Directivei privind condițiile de obținere a protecției internaționale⁷ cu un regulament⁸, care stabilește standarde uniforme pentru recunoașterea persoanelor care au nevoie de protecție și drepturile acordate beneficiarilor de protecție internațională, precum și o propunere de revizuire a Directivei privind condițiile de primire⁹, care armonizează și mai mult condițiile de primire în UE, îmbunătățește perspectivele de integrare ale solicitanților și diminuează numărul deplasărilor secundare. În cele din urmă, ca urmare a angajamentului de a consolida căile legale către UE, anunțat la 6 aprilie 2016, Comisia propune totodată un cadru structurat de relocare al Uniunii, orientându-se către o abordare mai bine gestionată a protecției internaționale în interiorul UE care să asigure căi legale și sigure către UE pentru persoanele care au nevoie de protecție internațională, cu scopul de a reduce treptat factorii de încurajare a sosirilor neregulamentare¹⁰.

Aceste propuneri sunt o parte indispensabilă a reformei cuprinzătoare a sistemului european comun de azil și sunt strâns legate între ele. Cu această a doua etapă a propunerilor legislative de reformare a acquis-ului în materie de azil, acum sunt pe masa de discuții toate elementele unui sistem european comun de azil solid, coerent și integrat, bazat pe norme comune, armonizate, care sunt eficace și în același timp oferă protecție, în deplină concordanță cu Convenția de la Geneva.

Sistemul european comun de azil pe care îl dezvoltăm în continuare este eficace și oferă totodată protecție, este menit să asigure convergența deplină între sistemele naționale de azil, reducând factorii de încurajare a deplasărilor secundare, consolidând încrederea reciprocă între statele membre și conducând în ansamblu la o bună funcționare a sistemului Dublin.

Acesta garantează că, oriunde s-ar afla în UE, solicitanții de azil sunt tratați în mod egal și adecvat. Sistemul furnizează instrumentele necesare pentru a asigura identificarea rapidă a persoanelor care au cu adevărat nevoie de protecție internațională și returnarea celor care nu au nevoie de protecție. Sistemul este generos pentru persoanele cele mai vulnerabile și strict față de eventuale abuzuri, respectând în toate cazurile drepturile fundamentale. Sistemul comun este eficient din punctul de vedere al costurilor și suficient de flexibil pentru a se adapta la provocările complexe cu care se confruntă statele membre în acest domeniu.

³ COM(2016) 270 final.

⁴ COM(2016) 272 final.

⁵ COM(2016) 271 final.

⁶ JO L 180, 29.6.2013, p. 60.

⁷ JO L 337, 20.12.2011, p. 9.

⁸ JO L [...], [...], p. [...].

⁹ JO L [...], [...], p. [...].

¹⁰ JO L [...], [...], p. [...].

Obiectivele prezentei propuneri

În Directiva privind condițiile de obținere a protecției internaționale sunt definite atât criteriile pe care solicitanții trebuie să le îndeplinească pentru a beneficia de azil și de protecție subsidiară, cât și drepturile persoanelor care beneficiază de aceste tipuri de statut. Chiar dacă Directiva privind condițiile de obținere a protecției internaționale (reformare)¹¹ a contribuit la atingerea unui anumit grad de armonizare a prevederilor naționale, se pare că ratele de recunoaștere variază încă de la un stat membru la altul și că nu există convergență în ceea ce privește deciziile referitoare la tipul de statut de protecție acordat de fiecare stat membru¹². În plus, politicile statelor membre prezintă diferențe considerabile în ceea ce privește perioada de valabilitate a permiselor de ședere acordate și accesul la drepturi. Mai mult, actualele dispoziții referitoare la încetarea statutului nu sunt utilizate sistematic în practică, ceea ce înseamnă că statele membre nu se asigură întotdeauna că protecția internațională este acordată numai pe durata riscului de persecuție sau de vătămări grave, deși în dreptul UE se prevede acest lucru. În sfârșit, unele dispoziții din Directiva privind condițiile de obținere a protecției internaționale (reformare), care cuprind criterii comune pentru recunoașterea solicitanților, sunt opționale prin natura lor (și anume obligația solicitantului să își susțină cererea, dispozițiile referitoare la evaluarea protecției în interiorul țării de origine, motivele opționale de retragere) și lasă statelor membre o largă marjă de apreciere.

Aceste **diferențe constatate în ceea ce privește ratele de recunoaștere și nivelul de drepturi prevăzute în sistemele naționale și conferite prin statutul de protecție în chestiune** reprezintă un semn clar că este necesară o abordare mai armonizată. Aceste diferențe pot deveni factori de încurajare a solicitanților de protecție internațională să ceară azil în acele state membre în care respectivele drepturi și niveluri de recunoaștere sunt percepute ca fiind mai ridicate decât în altele, deci nu în statul membru care, în temeiul Regulamentului Dublin, ar fi responsabil cu soluționarea cererilor lor. În plus, este necesar, de asemenea, să se găsească o soluție la problema eventualelor deplasări secundare ale beneficiarilor de protecție internațională, prin precizarea clară a faptului că aceștia trebuie să își aibă reședința în statele membre care le-au acordat protecție.

Prin faptul că nu se verifică dacă protecția continuă să fie necesară, aceasta capătă o natură permanentă *de facto*, devenind astfel un factor suplimentar de încurajare a persoanelor care au nevoie de protecție internațională să vină mai degrabă în UE, decât să caute refugiu în alte locuri, cum ar fi în țările mai apropiate de țările lor de origine.

Date fiind necesitatea demonstrată de armonizare și sfera de aplicare a modificărilor propuse, se propune înlocuirea actualei directive cu un regulament. Dată fiind aplicabilitatea sa directă,

¹¹ Directiva 2011/95/UE privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (reformare) [denumită în continuare „Directiva privind condițiile de obținere a protecției internaționale (reformare)”].

¹² De exemplu, în perioada ianuarie-septembrie 2015, ratele de recunoaștere a solicitanților de azil din Afganistan au variat de la aproape 100 % în Italia până la 5,88 % în Bulgaria (Eurostat). În ceea ce privește diferențele dintre tipurile de statut acordat, din datele EASO pentru al 2-lea trimestru al anului 2015 a reieșit că aproape toți solicitanții sirieni au primit statutul de refugiat în Germania (99 %), Grecia (98 %) și Bulgaria (85 %), în timp ce în Malta (100 %), Suedia (89 %), Ungaria (83 %) și Republica Cehă (80 %) au primit statutul conferit prin protecție subsidiară. https://easo.europa.eu/wp-content/uploads/Quarterly-Asylum-Report-2015_Q2_Final.pdf.

această modificare va contribui în sine la îmbunătățirea convergenței și va asigura coerența și cu Propunerea de regulament privind procedurile de azil.

Având în vedere cele de mai sus, prezenta propunere are ca scop:

1. **Armonizarea sporită a criteriilor comune** de recunoaștere a solicitanților de protecție internațională, prin stabilirea unor prevederi mai prescriptive și prin înlocuirea actualelor prevederi opționale în ceea ce privește obligația solicitantului să își susțină cererea, evaluarea alternativelor de protecție în interiorul țării de origine și motivele pentru retragerea statutului în cazul în care beneficiarul de protecție internațională reprezintă un pericol pentru securitatea statului membru sau a fost condamnat pentru o infracțiune deosebit de gravă.
2. **Îmbunătățirea convergenței deciziilor în materie de azil** în întreaga UE, prin obligarea autorităților decizionale din statele membre ca, atunci când evaluează cererile, să țină seama de analiza comună și de orientările cu privire la situația din țara de origine, care sunt oferite la nivelul Uniunii de Agenția pentru Azil a Uniunii Europene și de rețelele europene de informații privind țara de origine, în conformitate cu noile dispoziții ale Propunerii de regulament privind Agenția pentru Azil a Uniunii Europene¹³.
3. Asigurarea faptului că protecția este acordată numai pe durata existenței motivelor de persecuție sau de vătămări grave, fără a afecta perspectivele de integrare ale persoanei. Propunerea conține dispoziții prin care statele membre sunt obligate să revizuiască în mod sistematic și cu regularitate statutul acordat, atât atunci când în situația din țara de origine survin schimbări semnificative, cât și atunci când statele membre intenționează să reinnoiască permisele de ședere, pentru prima dată în cazul refugiaților și pentru prima și a doua oară în cazul beneficiarilor de protecție subsidiară. În același timp, este esențial ca statele membre să promoveze integrarea beneficiarilor în societățile lor, în cadrul dreptului la protecție al respectivilor beneficiari. În această privință, domeniul de aplicare al drepturilor și obligațiilor beneficiarilor de protecție internațională este precizat în mod mai clar în prezenta propunere. În aceasta sunt prevăzute și stimulente pentru integrarea activă a beneficiarilor pe durata acordării protecției, prin faptul că statelor membre li se permite să condiționeze acordarea anumitor ajutoare sociale de participarea efectivă la măsurile de integrare, în concordanță cu planul de acțiune privind integrarea¹⁴. În sfârșit, deciziile prin care se pune capăt statutului de refugiat sau statutului conferit prin protecție subsidiară produc efecte numai după o perioadă de trei luni, timp în care persoanelor al căror statut a fost retras le este oferită posibilitatea efectivă de a solicita un alt statut legal, cum ar fi în scopuri legate de muncă.
4. **Găsirea unei soluții la problema deplasărilor secundare ale beneficiarilor de protecție internațională**, prin precizarea clară a obligației acestora de a rămâne în statul membru care le-a acordat protecția, prin prevederea unor modalități suplimentare de descurajare cu ocazia modificării Directivei privind rezidenții pe termen lung¹⁵ și prin recalcularea de la zero a perioadei necesare de ședere legală în cazul în care beneficiarul este găsit în alt stat membru fără drept de ședere pe termen lung sau drept de ședere.

¹³ COM(2016) 271 final.

¹⁴ COM(2016) 377 final.

¹⁵ Directiva 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung, JO L 16, 23.1.2004, p. 44-53.

5. **Armonizarea sporită a drepturilor beneficiarilor de protecție internațională**, mai ales în ceea ce privește valabilitatea și formatul permiselor de ședere, și precizarea clară a sferei de aplicare a drepturilor și obligațiilor beneficiarilor, mai ales în ceea ce privește securitatea socială și asistența socială.

- **Coerența cu dispozițiile deja existente în domeniul de politică vizat**

La fel ca și actul normativ anterior, și anume Directiva privind condițiile de obținere a protecției internaționale (reformare), prezenta propunere constituie o parte esențială a sistemului european comun de azil și este pe deplin coerentă cu primele propuneri de reformare a sistemului european comun de azil, prezentate la 4 mai 2016, și cu propunerile de reformare a Directivei privind procedurile de azil și a Directivei privind condițiile de primire, printre care se numără și o propunere de transformare a celei dintâi în regulament și o propunere de creare a unui sistem structurat de relocare la nivelul Uniunii.

Propunerea se bazează pe dispozițiile Propunerii de regulament privind Agenția pentru Azil a Uniunii Europene, conținând obligația autorităților decizionale din statele membre de a ține seama, atunci când evaluează cererile de azil, de informațiile privind țara de origine pe care le culeg și de analiza comună și orientările care urmează să fie emise de Agenție cu privire la aceste informații privind țara de origine. În plus, dacă informațiilor relevante din analiza comună și din orientări li se aduc modificări semnificative, se declanșează procesul de revizuire a statutului beneficiarilor de protecție internațională.

În ceea ce privește drepturile și obligațiile solicitanților de protecție internațională, obligația explicită ca aceștia să își susțină cererea cu toate elementele disponibile și să coopereze reflectă dispozițiile relevante ale propunerii de revizuire a Regulamentului Dublin¹⁶.

În ceea ce privește Regulamentul privind procedurile de azil, cele două propuneri sunt complementare: în propunere sunt stabilite criteriile care trebuie îndeplinite de beneficiari și motivele pentru retragerea statutului, iar în Regulamentul privind procedurile de azil sunt prevăzute normele de procedură referitoare la cererile de protecție internațională.

- **Coerența cu alte domenii de politică a Uniunii**

Prezenta propunere este coerentă cu politica globală pe termen lung privind o gestionare mai bună a migrației, prezentată de Comisie în Agenda europeană privind migrația¹⁷, care a dezvoltat Orientările politice ale președintelui Juncker într-o serie de inițiative coerente care se consolidează reciproc, bazate pe patru piloni. Acești piloni constau în reducerea factorilor care încurajează migrația neregulamentară, în garantarea securității frontierelor externe ale Uniunii și salvarea de vieți și în asigurarea unei politici solide în materie de azil și a unei noi politici privind migrația legală. Prezenta propunere, prin care se continuă punerea în aplicare a Agendei europene privind migrația în ceea ce privește obiectivul de a consolida politica Uniunii în materie de azil, ar trebui considerată ca parte din politica mai amplă la nivelul UE orientată spre instituirea unui sistem solid și eficient pentru gestionarea durabilă a migrației în viitor, care să fie echitabil pentru societățile-gazdă și pentru cetățenii UE, precum și pentru resortisanții țării terțe în cauză și țările de origine și de tranzit.

În plus, propunerile de modificări ale eventualelor stimulente pentru integrare pot contribui la îndeplinirea obiectivelor din planul de acțiune privind integrarea¹⁸.

¹⁶ COM(2016) 27 final.

¹⁷ COM(2015) 240 final.

¹⁸ COM(2016) 377 final.

• **TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE**

• **Temeiul juridic**

Având în vedere obiectivul propunerii de a asigura, pe de o parte, că statele membre aplică criteriile comune pe care persoanele care au nevoie reală de protecție internațională trebuie să le îndeplinească pentru a beneficia de protecție și, pe de altă parte, că persoanele respective se bucură de un set comun de drepturi în toate statele membre, temeiul juridic este articolul 78 alineatul (2) literele (a) și (b) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). În temeiul acestor dispoziții, UE are competența de a elabora o politică comună în domeniul dreptului de azil, al protecției subsidiare și al protecției temporare, cu scopul de a oferi un statut corespunzător oricărui resortisant dintr-o țară terță care are nevoie de protecție internațională și de a asigura respectarea principiului nereturnării. Această politică trebuie să fie în conformitate cu Convenția de la Geneva din 28 iulie 1951 și cu Protocolul din 31 ianuarie 1967 privind statutul refugiaților, precum și cu alte tratate din domeniu.

În cadrul acestor competențe, UE poate adopta măsuri care să prevadă, printre altele:

- (a) un regim unitar de azil pentru resortisanții țărilor terțe, valabil în toată Uniunea și
- (b) un regim unitar de protecție subsidiară pentru resortisanții țărilor terțe care, fără să obțină azil european, au nevoie de protecție internațională.

Având în vedere propunerea de modificare a Directivei 2003/109/CE privind rezidenții pe termen lung în legătură cu beneficiarii de protecție internațională, articolul 79 alineatul (2) litera (a) din TFUE este adăugat ca temei juridic.

• **Subsidiaritatea (în cazul competențelor neexclusive)**

Actuala lipsă de convergență în ceea ce privește ratele de recunoaștere și diferitele tipuri de statut de protecție acordat solicitanților de azil cu cereri similare depuse pe teritoriul UE, perioada de valabilitate a permiselor de ședere și nivelul de drepturi garantate pentru persoanele care beneficiază de protecție internațională pot încuraja introducerea de cereri multiple și deplasările secundare în interiorul UE.

Obiectivul este de a înlocui actuala directivă cu un regulament, în vederea sporirii convergenței în ceea ce privește modul de soluționare a cererilor de azil similare și conținutul protecției internaționale acordate, reducându-se astfel factorii care încurajează deplasarea în interiorul UE și asigurându-se faptul că persoanele care beneficiază de protecție internațională sunt tratate în mod egal în întreaga UE.

Dat fiind că sistemul european comun de azil presupune standarde comune în întreaga UE pentru toți solicitanții de azil și beneficiarii de protecție internațională, statele membre nu pot atinge singure aceste obiective. Pentru a se facilita sporirea convergenței în ceea ce privește deciziile în materie de azil în cadrul UE și atenuarea acestor consecințe, este necesară o acțiune la nivelul UE.

Statele membre au în continuare libertatea de a acorda alte forme de protecție, prevăzute în dreptul intern.

• **Proporționalitatea**

În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.

Deși prin adoptarea Directivelor 2004/83/CE și 2011/95/UE s-a atins un important nivel de armonizare, există încă diferențe considerabile în ceea ce privește atât ratele de recunoaștere și tipurile de statut de protecție acordat de fiecare stat membru, cât și conținutul protecției. În

plus, în ciuda obligației de a retrage statutul când nu mai există riscul de persecuție sau de vătămări grave, numai câteva state membre efectuează în prezent revizuii sistematice ale statutului. În sfârșit, normele opționale din actuala directivă (și anume obligația solicitantului să își susțină cererea, dispozițiile referitoare la evaluarea protecției în interiorul țării de origine, motivele opționale de retragere) permit o anumită marjă de apreciere în ceea ce privește modul de evaluare a cererilor de azil.

Existența unor norme mai armonizate cu privire atât la condițiile de acordare a protecției, cât și la conținutul protecției va contribui la sporirea convergenței deciziilor în materie de azil din statele membre și, astfel, la îmbunătățirea modului de funcționare al sistemului european comun de azil, datorită, printre altele, unui sistem durabil și echitabil de determinare a statului membru responsabil cu solicitanții de azil, astfel cum se prevede în propunerea de revizuire a Regulamentului Dublin.

Modificările propuse nu depășesc ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor propuse și vizează domenii în care armonizarea sporită va avea un impact semnificativ. În plus, noile dispoziții care cuprind obligația autorităților decizionale din statele membre de a ține seama de analiza comună și de orientările oferite de Agenția pentru Azil a Uniunii Europene cu privire la situația dintr-o anumită țară de origine constituie un răspuns la necesitatea de remediere a lipsei unui nivel adecvat de convergență în ceea ce privește deciziile adoptate în materie de azil. Prin consolidarea dispozițiilor referitoare la încetarea statutului de refugiat sau al statutului conferit prin protecție subsidiară se intenționează rezolvarea problemei pe care o reprezintă faptul că, deși erau cuprinse deja în Directiva privind condițiile de obținere a protecției internaționale (reformare), dispozițiile respective nu erau aplicate sistematic de către statele membre. Se propune, de asemenea, să se clarifice atât normele referitoare la condițiile de obținere a statutului de protecție internațională, cât și cele referitoare la conținutul unui astfel de statut, prin prisma jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, să se precizeze clar sfera de aplicare a drepturilor acordate, să se asigure armonizarea, atunci când este necesar, mai ales în ceea ce privește valabilitatea și formatul permiselor de ședere, și să se prevadă stimulente pentru integrare în ceea ce privește asistența socială. În sfârșit, pentru a se descuraja deplasările neregulate ale beneficiarilor de protecție internațională în interiorul UE, fără a se depăși ceea ce este necesar pentru obținerea unui efect disuasiv, se propune modificarea Directivei privind rezidenții pe termen lung.

- **Geometria variabilă**

Regatul Unit și Irlanda au obligații în temeiul Primei directivei privind condițiile de obținere a protecției internaționale (Directiva 2004/83/CE), ca urmare a notificării dorinței lor de a participa la adoptarea și aplicarea directivei respective, pe baza Protocolului privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE. Acestea au ales să nu participe la Directiva privind condițiile de obținere a protecției internaționale (reformare) (Directiva 2011/95/UE).

În conformitate cu protocolul menționat mai sus, Regatul Unit și Irlanda pot decide să ia parte la adoptarea prezentei propuneri. Regatul Unit și Irlanda au această opțiune și după adoptarea propunerii.

În temeiul Protocolului privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea de către Consiliu a măsurilor în temeiul titlului V din TFUE (cu excepția „măsurilor prin care se stabilesc țările terțe ai căror resortisanți trebuie să posede o viză la trecerea frontierelor externe ale statelor membre și a măsurilor privind instituirea unui model tip de viză”).

Participarea Regatului Unit, a Irlandei și a Danemarcei la mecanismele stabilite în prezenta Propunere de abrogare a Directivei 2011/95/UE privind condițiile de obținere a protecției internaționale (reformare) vor fi stabilite în cursul negocierilor, în conformitate cu aceste protocoale. În particular, aceste protocoale permit Regatului Unit și Irlandei, dar nu le obligă, să participe la inițiativele din domeniul de politică libertate, securitate și justiție, respectând în același timp capacitatea de funcționare a acestora.

- **Alegerea instrumentului**

Se propune înlocuirea actualei Directive privind condițiile de obținere a protecției internaționale (reformare) cu un regulament, în vederea sporirii convergenței în procesul decizional în materie de azil, prin schimbarea actualelor norme opționale cu privire la criteriile comune de recunoaștere a solicitanților de azil în norme obligatorii, prin precizarea mai clară și explicarea conținutului protecției internaționale (mai ales în ceea ce privește perioada de valabilitate a permiselor de ședere și drepturile sociale) și prin stabilirea unor norme de prevenire a deplasărilor secundare.

Actul normativ inițial, Directiva 2004/83/CE privind condițiile de obținere a protecției internaționale, a fost deja reformat, devenind actuala Directivă privind condițiile de obținere a protecției internaționale (reformare) (2011/95/UE). Chiar dacă instrumentul adoptat sub formă de directivă a contribuit la atingerea unui grad considerabil de armonizare a prevederilor naționale, se pare totuși că ratele de recunoaștere variază încă de la un stat membru la altul și că nu există un nivel adecvat de convergență în ceea ce privește tipul de statut de protecție acordat.

În concordanță cu ceea ce s-a anunțat în Comunicarea Comisiei din 6 aprilie 2016 intitulată „Posibilități de reformare a sistemului european comun de azil și de îmbunătățire a căilor legale de migrație”, pe lângă modificările de fond aduse Directivei privind condițiile de obținere a protecției internaționale (reformare), forma instrumentului juridic este schimbată în regulament. Această modificare va contribui în sine la sporirea convergenței, prin îndepărtarea diferențelor de transpunere și prin asigurarea aplicabilității directe a normelor. Mai mult, această modificare va asigura coerența cu Propunerea de regulament privind procedurile de azil, un alt instrument pentru care s-a propus schimbarea în regulament.

3. REZULTATE ALE EVALUĂRILOR EX POST, CONSULTĂRILOR PĂRȚILOR INTERESATE ȘI EVALUĂRII IMPACTULUI

- **Evaluările ex post ale legislației existente**

Comisia Europeană a comandat în 2015 două studii externe¹⁹: în unul se analizează modul de aplicare a actualei Directive privind condițiile de obținere a protecției internaționale de către statele membre și în celălalt se examinează problemele de punere în aplicare, se identifică lipsurile și se analizează dacă actuala Directivă privind condițiile de obținere a protecției internaționale (reformare) a generat un plus de convergență în Europa. Comisia a lucrat în strânsă colaborare cu contractanții în cursul acestui studiu și a fost în măsură să se bazeze pe câteva din constatările preliminare ale acestuia pentru elaborarea prezentei propuneri.

În studiul referitor la punerea în aplicare s-a constatat că actuala Directivă privind condițiile de obținere a protecției internaționale (reformare) a contribuit, în unele domenii, la atingerea

¹⁹ Urmează să fie publicate în curând.

unui nivel mai înalt de apropiere a prevederilor naționale. Se pare însă că, în alte domenii, modurile în care este aplicată în practică variază încă semnificativ, ceea ce determină, din perspectiva cererilor de azil, diferențe de la un stat membru la altul în ceea ce privește ratele de recunoaștere, chiar și atunci când solicitanții provin din aceeași țară de origine. Printre diferențele semnificative observate în ceea ce privește aplicarea dispozițiilor Directivei privind condițiile de obținere a protecției internaționale (reformare) se numără modul în care sunt evaluate faptele și circumstanțele cererilor, evaluarea cererilor formulate la fața locului, evaluarea alternativelor de protecție și aplicarea clauzelor de încetare.

În plus, se constată că unul dintre principalele motive ale diferențelor existente în cadrul UE în ceea ce privește ratele de recunoaștere constă în organizarea și aplicarea informațiilor privind țara de origine și listele cu țările de origine sigure, precum și în evaluarea credibilității solicitantului atunci când se examinează dacă teama sa de persecuție sau de vătămări grave este bine fondată. În studiu se mai constată că un nivel mai mare de armonizare a fost atins în ceea ce privește alinierea de fond a drepturilor acordate beneficiarilor statutului conferit prin protecție subsidiară cu cele acordate refugiaților (de exemplu, accesul la piața muncii, la educație sau la asistență medicală). Cu toate acestea, se constată încă diferențe de la un stat membru la altul în practicile prin care refugiaților și beneficiarilor statutului conferit prin protecție subsidiară li se oferă drepturi, în ceea ce privește acordarea permiselor de ședere, documentele de călătorie, asistența socială, tipul și calitatea programelor de integrare și asistența de repatriere. Diferențele de această natură sunt, pe de o parte, determinate de interpretarea diferită a dispozițiilor și, pe de altă parte, legate de măsura în care statele membre au transpus în legislația națională anumite clauze facultative – sub forma unor limitări opționale sau a unor reguli mai favorabile.

- **Consultările părților interesate**

În urma Comunicării din 6 aprilie 2016 intitulată „Posibilități de reformare a sistemului european comun de azil și de îmbunătățire a căilor legale de migrație”²⁰, Comisia a lansat o dezbatere asupra opțiunilor pentru viitoarea reformă a normelor UE în materie de azil.

În contextul respectiv, serviciile Comisiei au purtat discuții despre comunicare cu statele membre, organizațiile neguvernamentale (ONG-uri) și UNHCR în mai, iar cu coordonatorii Comisiei pentru libertăți civile Parlamentului European în iunie 2016. Parlamentul European a ținut, de asemenea, o dezbatere asupra comunicării, în cadrul sesiunii sale plenare din 11 mai. S-au primit și contribuții scrise.

În general, statele membre și-au exprimat sprijinul pentru o armonizare sporită. În ceea ce privește modalitățile de sporire a convergenței la nivelul ratelor de recunoaștere și al tipurilor de statut de protecție acordat, accentul s-a pus pe importanța cooperării practice și a orientărilor Agenției.

În ceea ce privește revizuirea statutului de protecție după ce acesta a fost acordat, s-a sprijinit în special ideea ca în cazul unei modificări a informațiilor privind țara de origine la nivelul UE să aibă loc o revizuire. În același timp, unele state membre au atras atenția asupra sarcinii administrative care ar putea apărea dacă ar exista obligația generală și explicită de efectuarea unei verificări la încetării de fiecare dată când un permis de ședere este reînnoit.

A existat, de asemenea, sprijin pentru armonizarea sporită a perioadei de valabilitate a permiselor eliberate. Cu toate acestea, câteva state membre au precizat că nu ar trebui sabotată

²⁰ COM(2016) 197 final.

posibilitatea de a elibera permise de ședere din alte motive (motive umanitare sau migrație legală) la încetarea statutului de protecție și au indicat importanța de a nu slăbi în mod nejustificat perspectivele de integrare prin percepția că protecția nu poate fi decât temporară.

În ceea ce privește nivelul drepturilor acordate beneficiarilor, statele membre nu au sprijinit, în general, ideea de a continua diferențierea celor două tipuri de statut de protecție internațională. Unele state membre au cerut mai multă flexibilitate în ceea ce privește protecția socială și sănătatea, în timp ce altele au subliniat că există loc pentru mai multă armonizare în ceea ce privește reîntregirea familiei în cazul beneficiarilor statutului conferit prin protecție subsidiară.

În ceea ce privește deplasările secundare, a existat un oarecare sprijin pentru îmbunătățirea modului de furnizare a informațiilor referitoare la obligația beneficiarilor de a continua să își aibă reședința în statul membru care acordă protecție, astfel încât acestora să le fie clare consecințele deplasărilor secundare.

În ceea ce privește măsurile de integrare, s-a menționat posibilitatea ca beneficiarii să fie obligați să participe la cursurile de limbă/orientare civică oferite.

Coordonatorii Comisiei pentru libertăți civile a Parlamentului European au avertizat împotriva reducerii standardelor. În ceea ce privește propunerea de revizuire a statutului, au fost exprimate îngrijorări cu privire la efectele unei astfel de revizuri asupra perspectivelor de integrare ale beneficiarilor. De asemenea, s-a subliniat faptul că orice măsură care urmează să fie luată trebuie să fie proporțională și conformă cu Convenția europeană a drepturilor omului și cu Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. În sfârșit, în ceea ce privește drepturile în materie de liberă circulație, s-a menționat faptul că, pentru a se putea bucura de aceste drepturi, beneficiarii ar trebui să fie eligibili pentru statutul de rezident pe termen lung în temeiul dreptului UE (Directiva 2003/109) înainte de actuala perioadă de cinci ani.

În general, ONG-urile nu au sprijinit ideea unei armonizări sporite, temându-se de o reducere a standardelor, ci și-au exprimat preferința pentru o mai bună punere în aplicare a dispozițiilor actuale și pentru stabilirea de orientări de către Agenție. ONG-urile au precizat că, în eventualitatea modificării dispozițiilor actuale, va fi necesar să se consolideze drepturile solicitanților.

În ceea ce privește convergența, ONG-urile nu și-au manifestat, în general, sprijinul pentru ca aplicarea clauzei de protecție în interiorul țării de origine și verificarea îndeplinirii criteriilor de încetare să devină obligatorii, avertizând asupra efectelor negative pentru perspectivele de integrare și asupra creării unei sarcini administrative inutile.

În ceea ce privește drepturile, ONG-urile au susținut ideea de a se menține posibilitățile de tratament mai favorabile, inclusiv în privința perioadei de valabilitate a permiselor, și au recomandat să nu se mai facă diferențe între statutul de refugiat și statutul conferit prin protecție subsidiară.

În ceea ce privește deplasările secundare, ONG-urile nu au sprijinit ideea introducerii unor sancțiuni, ci, dimpotrivă, au subliniat că este necesar să se înțeleagă mai bine motivele deplasărilor secundare, în primul rând, și să se ia în considerare utilizarea unor stimulente. În ceea ce privește planurile de explicare mai clară a obligațiilor de informare ale statelor membre, ONG-urile au sprijinit adoptarea unor norme mai detaliate.

În ceea ce privește reîntregirea familiei, ONG-urile au subliniat că este necesar ca drepturile beneficiarilor statutului conferit prin protecție subsidiară să fie asimilate celor ale refugiaților.

- **Obținerea și utilizarea expertizei**

Pe lângă studiile Comisiei cu privire la aplicarea și punerea în aplicare a Directivei privind condițiile de obținere a protecției internaționale (reformare), la elaborarea prezentei propuneri s-au folosit publicații relevante ale EASO, în special culegerea de date din cadrul „matricei de evaluare a calității” cu privire la eligibilitate și excludere, precum și ghidul practic al EASO referitor la articolul 15 litera (c) și analiza judiciară referitoare la articolele 12 și 17 din Directiva privind condițiile de obținere a protecției internaționale (reformare).

- **Drepturile fundamentale**

Prezenta propunere de regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute, în special, de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene („Carta”). În particular, prin prezentul regulament se urmărește să se asigure respectarea deplină a demnității umane și a dreptului de azil al solicitanților de azil și al membrilor familiei care îi însoțesc și să se promoveze aplicarea articolelor din Cartă referitoare la demnitatea umană, respectarea vieții private și de familie, libertatea de exprimare și de informare, dreptul la educație, libertatea de alegere a ocupației și dreptul la muncă, libertatea de a desfășura o activitate comercială, dreptul de azil, nediscriminarea, drepturile copilului, dreptul la securitate socială și asistență socială, protecția sănătății. Prin urmare, acesta ar trebui să fie pus în aplicare în consecință. Propunerea respectă interdicția de returnare, specificată foarte clar la articolul 19 din Carta drepturilor fundamentale a UE, inclusiv atunci când cererile de azil sunt evaluate din punctul de vedere al protecției în interiorul țării de origine. Propunerea consolidează garanțiile procedurale, întrucât se explică foarte clar că sarcina de a demonstra existența protecției în interiorul țării de origine revine autorității decizionale și că evaluarea trebuie efectuată după ce s-a stabilit că în absența unei astfel de protecții sunt aplicabile criteriile de protecție internațională.

Propunerea respectă dispozițiile referitoare la asistența socială, și anume articolul 34 alineatul (3) din cartă și articolul 23 din Convenția de la Geneva, și prin faptul că autorizează statele membre să condiționeze acordarea anumitor servicii de asistență socială de participarea efectivă la măsurile de integrare și să impună condiții de ședere pe termen lung în legătură cu primirea anumitor prestații sociale, chiar dacă prevede că astfel de condiții pot fi aplicate numai cu scopul de a facilita integrarea beneficiarilor de protecție internațională.

În particular, au fost luate în considerare drepturile femeilor și ale sugarilor în timpul sarcinii, la naștere și după naștere. De asemenea, propunerea ține seama de obligațiile care le revin statelor membre în temeiul Convenției Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice (Convenția de la Istanbul). Având în vedere propunerile Comisiei de decizii ale Consiliului privind semnarea și încheierea Convenției de la Istanbul și în vederea garantării faptului că femeile care au nevoie de protecție internațională și care au fost supuse violenței de gen beneficiază de un nivel corespunzător de protecție, la interpretarea și aplicarea prezentului regulament ar trebui adoptată o abordare care integrează dimensiunea de gen și care, în orice caz, va fi necesară după încheierea de către UE a Convenției de la Istanbul.

4. IMPLICAȚII BUGETARE

Această propunere nu presupune sarcini financiare sau administrative pentru Uniune. Prin urmare, nu are implicații asupra bugetului Uniunii.

5. ELEMENTE DIVERSE

• Mecanisme de monitorizare, evaluare și raportare

Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind punerea în aplicare a prezentului regulament în termen de doi ani de la intrarea acestuia în vigoare și la fiecare cinci ani după această dată. Statele membre au obligația de a transmite Comisiei și Agenției pentru Azil a Uniunii Europene informațiile relevante pentru întocmirea acestui raport. De asemenea, Agenția va monitoriza respectarea prezentului regulament de către statele membre prin mecanismul de monitorizare pe care Comisia a propus să îl instituie în cadrul revizuirii mandatului Agenției²¹.

• Explicații detaliate cu privire la prevederile specifice ale propunerii

Se propune înlocuirea actualei Directive privind condițiile de obținere a protecției internaționale (reformare) cu un regulament. Cu toate acestea, conținutul directivei este modificat doar a) în vederea obiectivelor politice enumerate la punctul 1, b) în măsura în care, pentru ca noul act să fie direct aplicabil, a fost necesar ca limbajul să fie adaptat și c) în măsura în care ar putea fi necesar ca dispozițiile existente să fie clarificate în lumina jurisprudenței relevante. Prin urmare, explicațiile de mai jos se referă numai la acele dispoziții care au suferit modificări substanțiale față de actuala Directivă privind condițiile de obținere a protecției internaționale (reformare).

1. Armonizarea sporită a criteriilor comune de recunoaștere a solicitanților de protecție internațională

Articolul 3 – Domeniul de aplicare material

Regulamentul va avea în continuare un dublu domeniu de aplicare: pe de o parte, stabilirea standardelor referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională și, pe de altă parte, stabilirea conținutului protecției internaționale acordate. Dat fiind că instrumentul ales pentru prezenta propunere este un regulament, nu mai există dispoziția prin care statele membre sunt autorizate să acorde un tratament mai favorabil. Cu toate acestea, la articolul 3 alineatul (2) se prevede că statele membre sunt libere să acorde un statut umanitar național persoanelor care nu îndeplinesc condițiile stabilite în prezentul regulament. În plus, într-un considerent corespunzător se menționează clar că statele membre pot introduce măsuri naționale care depășesc cadrul prezentului regulament, dar numai dacă respectivele măsuri nu împiedică aplicarea dispozițiilor acestuia.

Articolul 4 – Precizarea faptelor

La articolul 4 alineatul (1) se stabilește că solicitantul de protecție internațională are obligația să își susțină cererea; prin urmare, solicitantul este obligat în mod explicit să furnizeze toate elementele de care dispune, să coopereze și, după cum prevăd și dispozițiile relevante din propunerea Dublin²² și din propunerea de regulament privind procedurile de azil, să rămână pe teritoriul statului membru pe durata procedurii.

Articolul 5 – Nevoia de protecție internațională care apare în afara țării de origine

Articolul 5 alineatul (3) a fost extins pentru a permite statelor membre să nu acorde statutul conferit prin protecție subsidiară sau statutul de refugiat atunci când solicitantul de protecție

²¹ COM(2016) 271 final.

²² COM(2016) 27 final.

internațională depune o cerere ulterioară întemeiată pe circumstanțe pe care acesta le-a creat prin propria decizie după părăsirea țării de origine.

Articolul 8 – Protecția în interiorul țării de origine

La articolul 8 alineatul (1) se prevede o nouă obligație de a se evalua posibilitatea de protecție în interiorul țării de origine și, dacă sunt îndeplinite anumite condiții – și anume dacă solicitantul poate să călătorească în siguranță și în mod legal și să fie admis în altă parte a țării de origine și dacă se poate presupune în mod rezonabil că acesta se poate stabili în respectiva parte a țării de origine –, de a se determina că solicitantul nu are nevoie de protecție internațională. În afară de stabilirea obligației referitoare la evaluarea nevoii de protecție în interiorul țării de origine, s-au mai adăugat garanții și prin articolul 8 alineatul (4), pentru a se preciza cu claritate modul în care cererea de azil trebuie evaluată din acest punct de vedere.

Articolul 10 – Motivele de persecuție

În conformitate cu jurisprudența relevantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene²³, la articolul 10 alineatul (3) se precizează clar că autoritatea decizională nu se poate aștepta în mod rezonabil ca solicitantul să aibă un comportament discret sau să se abțină de la anumite practici, dacă respectivul comportament sau respectivele practici sunt inerente identității sale, pentru a evita riscul de persecuție în țara sa de origine.

Articolul 12 – Excluderea

La articolul 12 alineatul (5) sunt adăugate dispoziții mai detaliate, în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene²⁴, pentru a se preciza clar că săvârșirea anumitor infracțiuni (în particular acte de cruzime și de terorism) constituie un temei de excludere de la recunoașterea statutului de refugiat, chiar dacă respectivele infracțiuni sunt săvârșite cu un obiectiv politic.

La articolul 12 alineatul (6) se prevede clar, tot în conformitate cu jurisprudența relevantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene²⁵, că excluderea unei persoane de la recunoașterea statutului de refugiat depinde exclusiv de îndeplinirea sau neîndeplinirea condițiilor prevăzute la acest articol și nu poate face obiectul unei noi evaluări a proporționalității.

2. Sporirea convergenței deciziilor în materie de azil din întreaga UE prin obligarea autorităților decizionale din statele membre să țină seama de orientările Agenției pentru Azil a Uniunii Europene

Articolul 7 – Agenții de protecție

Ca mijloc de sporire a convergenței deciziilor în materie de azil care alcătuiesc practica decizională din întreaga UE, la articolul 7 alineatul (3) se prevede că, atunci când evaluează dacă o organizație internațională controlează un stat sau o parte importantă din teritoriul acestuia, autoritățile decizionale au obligația de a se baza pe orientările Uniunii, în special pe analiza comună și orientările referitoare la situația din țara de origine pe care le furnizează Agenția pentru Azil a Uniunii Europene și rețelele europene de informații privind țara de origine. În Propunerea privind Agenția pentru Azil a Uniunii Europene (articolele 8 și 10 din regulament²⁶) se prevede competența de a emite analiza comună și orientările respective, la care se face referire la articolul 7 alineatul (3). (denumite în continuare „orientările Agenției”).

²³ C-199/12.

²⁴ C-57/09.

²⁵ C-57/09.

²⁶ COM(2016) 271 final.

Articolul 8 – Protecția în interiorul țării de origine

În scopul de a se asigura convergența deciziilor în materie de azil care au legătură cu protecția în interiorul țării de origine, în mod similar cu tehnica utilizată la articolul 7 alineatul (3), autoritățile decizionale din statele membre au obligația de a ține seama, pe lângă alte informații, de orientările Agenției.

Articolele 11 și 17 – Încetarea statutului de refugiat sau a statutului conferit prin protecție subsidiară

La articolul 11 alineatul (2) litera (b), referitor la încetarea statutului de refugiat, și la articolul 17 alineatul (2) litera (b), referitor la statutul conferit prin protecție subsidiară, se prevede că autoritățile decizionale au obligația de a se baza pe orientările Agenției atunci când evaluează dacă refugiații și, respectiv, beneficiarii statutului conferit prin protecție subsidiară au încetat să fie eligibili pentru statutul de protecție internațională care le-a fost acordat.

3. Introducerea unor revizuri ale statutului efectuate în mod sistematic și cu regularitate

Articolele 14 și 20 – Situațiile în care statutul de refugiat și, respectiv, statutul conferit prin protecție subsidiară se revocă, în care acestor tipuri de statut li se pune capăt sau în care se refuză reînnoirea lor

La articolul 14 alineatul (1) și la articolul 20 alineatul (1) se prevede că autoritățile decizionale au obligația de a revoca statutul, de a-i pune capăt sau de a refuza reînnoirea sa în cazul în care nevoia de protecție încetează să existe sau în care motivele de excludere devin valabile după ce protecția a fost acordată. Prin urmare, pentru a se verifica dacă criteriile de eligibilitate (teamă de persecuție, violență generalizată) continuă să fie îndeplinite, este necesară o revizuire a statutului.

Articolele 15 și 21 – Revizuirea statutului de refugiat și, respectiv, a statutului conferit prin protecție subsidiară

În propunere se prevăd elementele care declanșează aceste revizuri: unul de fond și unul altul pentru asigurare regularității. Prin urmare, se propune ca autoritățile decizionale să aibă obligația de a efectua astfel de revizuri atunci când în țara de origine survine o modificare semnificativă care reiese din documente emise la nivelul UE, și anume din orientările Agenției [articolul 15 alineatul (1) litera (a) și articolul 21 alineatul (1) litera (a)], și atunci când autoritățile respective reînnoiesc permisele de ședere, și anume la prima reînnoire în cazul refugiaților și la prima și a doua reînnoire în cazul beneficiarilor statutului conferit prin protecție subsidiară [articolul 15 alineatul (1) litera (b) și articolul 21 alineatul (1) litera (b)]. Revizuirile introduse nu ar trebui să genereze o sarcină administrativă suplimentară pentru administrațiile naționale, dat fiind că sunt bine direcționate și prevăzute pentru situațiile în care oricum trebuie luată o decizie de reînnoire a permisului de ședere sau pentru cazurile în care în situația dintr-o anumită țară de origine a survenit o schimbare semnificativă consemnată în documente oficiale. Prin urmare, prezenta propunere va asigura un plus de armonizare și de control, fără a crea sarcini inutile pentru statele membre.

Pentru cazul în care statutul este revocat ca urmare a schimbării circumstanțelor se propune o perioadă de grație de trei luni [articolul 14 alineatul (5) și articolul 20 alineatul (3)], astfel încât persoana vizată să aibă posibilitatea de a încerca să își schimbe statutul dacă există alte motive (familie, loc de muncă, studii, motiv umanitar etc.).

4. Găsirea unei soluții la problema deplasărilor secundare, prin precizarea clară a obligației beneficiarilor de a rămâne în statul membru care le-a acordat protecția și prin prevederea unor modalități suplimentare de descurajare cu ocazia modificării Directivei privind rezidenții pe termen lung

Articolul 29 – Deplasările în interiorul Uniunii

La articolul 29 se prevede că, în general, beneficiarii de protecție internațională au obligația de a-și avea reședința în statul membru care le-a acordat protecție. Același articol, împreună cu articolul 44, conține măsuri de descurajare în cazul în care beneficiarul este găsit în alt stat membru fără drept de ședere sau de ședere pe termen lung. Articolul 29 alineatul (2) face trimitere la dispozițiile propuse ale Regulamentului Dublin [articolul 20 alineatul (1) litera (e)] în această privință. În plus, se propune să se modifice Directiva 2003/109/CE privind rezidenții pe termen lung și să se introducă prevederea ca perioada de 5 ani după care beneficiarii de protecție internațională sunt eligibili pentru statutul de rezident pe termen lung să fie recalculată de la zero de fiecare dată când persoana este găsită în alt stat membru decât cel care i-a acordat protecție internațională fără drept de ședere sau de ședere pe termen lung acordat în conformitate cu dreptul Uniunii sau cu dreptul intern relevant. Se preconizează că, prin această măsură propusă, beneficiarii de protecție internațională vor fi încurajați să se conformeze regulilor și să evite deplasările secundare neautorizate, în caz contrar riscând să își prelungească perioada de așteptare pentru dobândirea statutului de rezident pe termen lung și a dreptului aferent la mobilitate în interiorul UE.

Prin articolul 29 se confirmă, de asemenea, faptul că, în temeiul dispozițiilor relevante ale acquis-ului Schengen, beneficiarii care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 21 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen sunt autorizați să rămână în alt stat membru care aplică integral acquis-ul Schengen pentru o perioadă de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile. În plus, la acest articol se precizează de asemenea clar faptul că beneficiarii pot solicita dreptul de ședere pe termen lung în alt stat membru, dacă acest lucru este permis în temeiul altor norme aplicabile ale UE (astfel cum se specifică în propunerea privind condițiile de intrare și de ședere a resortisanților țărilor terțe pentru ocuparea unor locuri de muncă înalt calificate²⁷) sau în temeiul normelor naționale ale statele membre.

Articolul 24 – Informarea

Articolul 24 conține norme consolidate în materie de informare, prin care se asigură faptul că beneficiarul de protecție internațională își cunoaște drepturile și obligațiile, în special în ceea ce privește deplasările în interiorul Uniunii. În acest scop, se propune adoptarea unui act de punere în aplicare în care să se stabilească norme uniforme referitoare la conținutul și forma informațiilor furnizate pe întregul teritoriu al UE.

5. Armonizarea sporită a drepturilor beneficiarilor de protecție internațională

Articolul 22 – Normele generale

În capitolul VII se precizează în ce constă protecția și se prezintă drepturile și obligațiile împărțite în trei secțiuni: dispoziții generale, drepturi legate de ședere și drepturi legate de integrare. Prin aceste modificări se asigură un grad mai mare de armonizare, fiind prevăzute norme uniforme, mai ales în ceea ce privește permisele de ședere și documentele de călătorie, și se precizează clar sfera de aplicare a drepturilor de a obține acces la drepturi, mai ales în ceea ce privește drepturile sociale.

Deși recunoașterea statutului de refugiat este un act declarativ, la articolul 22 alineatul (3) se precizează explicit că anumite drepturi (accesul la piața muncii și la securitate socială) pot fi condiționate de existența permisului de ședere.

Articolul 25 – Unitatea familiei

²⁷ COM(2016) 378 final.

În ceea ce privește unitatea familiei (articolul 25), noțiunea de membri ai familiei este lărgită pentru a oglindi realitatea tendințelor migratorii actuale, conform cărora se întâmplă adesea ca solicitanții să ajungă pe teritoriul statelor membre după ce au petrecut un timp îndelungat în tranzit. În considerentul corespunzător referitor la unitatea familiei se precizează clar că aceste dispoziții sunt *lex specialis* față de normele conținute în Directiva privind reîntregirea familiei.

Articolul 26 – Permisele de ședere

În ceea ce privește permisele de ședere, la articolul 26 se prevede explicit ca atât perioada de valabilitate a permisului de ședere, cât și formatul acestuia să fie armonizate din nou, păstrându-se însă distincția între beneficiari ai statutului conferit prin protecție subsidiară și refugiați. Permisul de ședere va fi valabil timp de 1 an cu posibilitate de reînnoire pentru perioade de 2 ani (formula 1+2+2 ani) în cazul beneficiarilor de protecție subsidiară și timp de 3 ani cu posibilitate de reînnoire pentru perioade de 3 ani (formula 3+3+3 ani) în cazul refugiaților.

Articolul 27 – Documentul de călătorie

Prin articolul 27 se propune ca și elementele minime de securitate și cele biometrice ale documentelor de călătorie să fie armonizate, prin obligarea statelor membre de a elibera documente de călătorie cu o valabilitate de cel puțin un an, ceea ce face ca documentele de călătorie de acest fel să intre în domeniul de aplicare al normelor de armonizare tehnică din Regulamentul nr. 2252/2004.

Articolul 28 – Libertatea de circulație în interiorul statului membru

În ceea ce privește libertatea de circulație în interiorul unui stat membru, articolul 28 alineatul (2) codifică jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene²⁸ prin introducerea posibilității ca statele membre să stabilească condiții de ședere în cazul în care acestea sunt necesare pentru facilitarea integrării.

Articolul 30 – Accesul la piața muncii

La articolul privind accesul la piața muncii (articolul 30) se precizează mai clar drepturile la egalitatea de tratament în contextul ocupării forței de muncă, precizându-se drepturile colective de muncă adăugate, și se explicitează obligațiile statelor membre în materie de sănătate și siguranță la locul de muncă și de facilitare.

Articolul 32 – Accesul la procedurile de recunoaștere a calificărilor și de validare a competențelor

În dispozițiile referitoare la recunoașterea calificărilor [articolul 32 alineatele (1) și (2)] sunt explicitate obligația de egalitate de tratament și obligația de facilitare, iar în dispozițiile referitoare la validarea competențelor se indică separat obligația de egalitate de tratament, pentru a se face distincția între cele două sisteme.

Articolul 33 – Securitatea socială

Domeniul de aplicare al securității sociale este precizat în mod deslușit, din motive de claritate juridică, prin intermediul unei trimeri încrucișate la Regulamentul privind coordonarea sistemelor de securitate socială [articolul 2 alineatul (17)].

6. Consolidarea stimulentei pentru integrare ale beneficiarilor de protecție internațională

²⁸

Cauza C-443/14.

Articolul 34 – Asistența socială

Asistența socială este definită în prezent la articolul 2 alineatul (18), pe baza jurisprudenței²⁹. Se menține actuala posibilitate ca asistența socială acordată beneficiarilor statutului conferit prin protecție subsidiară să fie limitată la prestațiile de bază. Aceste prestații de bază trebuie să cuprindă cel puțin ajutorul minim pentru venit, asistența acordată în caz de boală sau de sarcină și asistența pentru creșterea copilului, dacă aceste prestații există și sunt acordate cetățenilor proprii.

În plus față de aceste limitări, la articolul 34 se propune, ca măsură de încurajare a integrării, ca statele membre să fie autorizate să condiționeze, în cazul tuturor beneficiarilor de protecție internațională, acordarea anumitor tipuri de asistență socială de participarea efectivă la măsurile de integrare.

Articolul 38 – Accesul la măsurile de facilitare a integrării

Prin urmare, o măsură corespunzătoare este prevăzută la articolul 38, și anume posibilitatea de obligare a beneficiarilor să participe la măsurile de integrare. Cu toate acestea, atunci când îi obligă pe beneficiarii de protecție internațională să participe efectiv la măsurile de integrare, statele membre ar trebui, în conformitate cu jurisprudența relevantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene³⁰, să ia în considerare cazurile individuale care prezintă dificultăți excesive.

²⁹ Cauza C-140/12.

³⁰ Cauza C-579/13.

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau persoanele eligibile pentru protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate și de modificare a Directivei 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 78 alineatul (2) literele (a) și (b) și articolul 79 alineatul (2) litera (a),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Este necesar ca Directivei 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (reformare)³¹ să i se aducă mai multe modificări substanțiale. Pentru a asigura armonizarea și sporirea convergenței deciziilor în materie de azil și a conținutului protecției internaționale, astfel încât să se reducă factorii de încurajare a deplasărilor în interiorul Uniunii Europene și să se garanteze egalitatea de tratament în cazul beneficiarilor de protecție internațională, directiva menționată ar trebui să fie abrogată și înlocuită cu un regulament.
- (2) O politică comună în domeniul azilului, cuprinzând un sistem european comun de azil (SECA) bazat pe aplicarea deplină și globală a Convenției de la Geneva privind statutul refugiaților din 28 iulie 1951, astfel cum a fost modificată prin Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967 („Convenția de la Geneva”), este un element constitutiv al obiectivului Uniunii Europene de a crea în mod progresiv un spațiu de libertate, securitate și justiție deschis celor care, forțați de împrejurări, solicită în mod legitim protecție în Uniune. O astfel de politică ar trebui să fie guvernată de principiul solidarității și al împărțirii echitabile a responsabilității între statele membre, inclusiv pe plan financiar.

³¹ JO L 337, 20.12.2011, p. 9.

- (3) SECA se bazează pe standarde comune pentru procedurile de azil, recunoașterea și protecția oferită la nivelul Uniunii, condițiile de primire și un sistem de determinare a statului membru responsabil pentru solicitanții de azil. În pofida progreselor înregistrate în dezvoltarea treptată a SECA, există în continuare diferențe semnificative între statele membre în ceea ce privește tipurile de proceduri utilizate, ratele de recunoaștere, tipul de protecție acordată, nivelul condițiilor materiale de primire și al prestațiilor oferite solicitanților și beneficiarilor de protecție internațională. Aceste diferențe sunt factori determinanți importanți ai deplasărilor secundare și subminează obiectivul de a asigura că toți solicitanții sunt tratați în mod egal, indiferent de locul în care prezintă o cerere în interiorul Uniunii.
- (4) În comunicarea sa din 6 aprilie 2016³², Comisia și-a prezentat opțiunile de îmbunătățire a SECA, și anume introducerea unui sistem sustenabil și echitabil pentru determinarea statului membru căruia îi revine responsabilitatea de a examina cererile de azil, consolidarea sistemului Eurodac, realizarea unei mai mari convergențe în sistemul de azil al UE, prevenirea deplasărilor secundare în interiorul Uniunii Europene și elaborarea unui nou mandat pentru Agenția pentru Azil a Uniunii Europene. Comunicarea respectivă răspunde apelurilor Consiliului European din 18-19 februarie 2016³³ de a se realiza progrese în sensul reformării cadrului actual din UE, astfel încât să se asigure o politică umană și eficientă în domeniul azilului. De asemenea, comunicarea propune o cale de urmat conformă cu abordarea globală în materie de migrație prezentată de Parlamentul European în raportul său din proprie inițiativă din 12 aprilie 2016.
- (5) În vederea asigurării unei bune funcționări a SECA, inclusiv a sistemului Dublin, ar trebui realizate progrese semnificative în ceea ce privește convergența sistemelor naționale de azil, cu o atenție specială pentru ratele de recunoaștere și tipurile de statut de protecție, care diferă de la un stat membru la altul. În plus, ar trebui consolidate normele de revizuire a statutului, astfel încât să se asigure faptul că protecția este acordată numai persoanelor care au nevoie de aceasta și numai pentru perioada în care aceasta continuă să fie necesară. De asemenea, ar trebui să se evite utilizarea de practici divergente în ceea ce privește perioada de valabilitate a permisului de ședere și să se explice mai clar și să se armonizeze drepturile acordate beneficiarilor de protecție internațională.
- (6) Pentru a se asigura un nivel de armonizare mai uniform pe întregul teritoriu al Uniunii și pentru a se oferi un grad mai ridicat de securitate juridică și de transparență, este nevoie, așadar, de un regulament.
- (7) Obiectivul principal al prezentului regulament este să se asigure că toate statele membre utilizează criterii comune pentru identificarea persoanelor care au o nevoie reală de protecție internațională, pe de o parte, și că respectivele persoane se bucură de un set comun de drepturi în toate statele membre, pe de altă parte.
- (8) Continuarea apropierei normelor în materie de recunoaștere și a conținutului statutului de refugiat și al statutului conferit prin protecție subsidiară ar trebui să contribuie, de asemenea, la limitarea deplasărilor secundare ale solicitanților de protecție internațională și ale beneficiarilor de protecție internațională dintr-un stat membru în altul, atunci când există probabilitatea ca deplasările de această natură să fi fost cauzate de eventuale diferențe în măsurile juridice naționale adoptate pentru

³² COM(2016) 197 final.

³³ EUCO 19.2.2016, SN 1/16.

transpunerea Directivei privind condițiile de obținere a protecției internaționale, care este înlocuită cu prezentul regulament.

- (9) Prezentul regulament nu se aplică altor tipuri de statut umanitar pe care statele membre le acordă, în temeiul dreptului lor intern, persoanelor care nu îndeplinesc condițiile de obținere a statutului de refugiat sau a statutului conferit prin protecție subsidiară. Aceste tipuri de statute, dacă există, trebuie să fie acordate în așa fel încât să nu genereze riscul de confuzie cu protecția internațională.
- (10) Persoanelor admise pentru relocare ar trebui să li se acorde protecție internațională. În consecință, ar trebui să se aplice dispozițiile referitoare la conținutul protecției internaționale din prezentul regulament, inclusiv normele de descurajare a deplasărilor secundare.
- (11) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute, în special, de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene („Carta”). În particular, prin prezentul regulament se urmărește să se asigure respectarea deplină a demnității umane și a dreptului de azil al solicitanților de azil și al membrilor familiei care îi însoțesc și să se promoveze aplicarea articolelor din Cartă referitoare la demnitatea umană, respectarea vieții private și de familie, libertatea de exprimare și de informare, dreptul la educație, libertatea de alegere a ocupației și dreptul la muncă, libertatea de a desfășura o activitate comercială, dreptul de azil, nediscriminarea, drepturile copilului, dreptul la securitate socială și asistență socială, protecția sănătății. Prin urmare, acesta ar trebui să fie pus în aplicare în consecință.
- (12) În ceea ce privește tratamentul persoanelor care intră în domeniul de aplicare al prezentului regulament, statele membre au obligațiile care decurg din instrumentele de drept internațional la care sunt părți, cum ar fi, în special, acelea conform cărora discriminarea este interzisă.
- (13) Pentru a se acorda sprijinul adecvat statelor membre în eforturile lor de punere în aplicare a standardelor stabilite în prezentul regulament, în special statelor membre ale căror sisteme naționale de azil sunt supuse unor presiuni specifice și disproporționate, determinate în principal de poziția lor geografică sau de situația lor demografică, ar trebui utilizate resursele Fondului pentru azil, migrație și integrare.
- (14) Agenția pentru Azil a Uniunii Europene ar trebui să ofere sprijinul adecvat pentru aplicarea prezentului regulament, în special prin punerea la dispoziție a unor experți care să asiste autoritățile naționale la primirea, înregistrarea și examinarea cererilor de protecție internațională și prin furnizarea de informații actualizate privind țările terțe, inclusiv informații privind țara de origine, și de alte orientări și instrumente relevante. Când aplică prezentul regulament, autoritățile statelor membre ar trebui să țină seama de standardele operaționale, orientările și bunele practici dezvoltate de Agenția pentru Azil a Uniunii Europene („Agenția”). Când evaluează cererile de protecție internațională, autoritățile statelor membre ar trebui să țină seama, în special, de informațiile, rapoartele, analiza comună și orientările referitoare la situația din țările de origine, elaborate la nivelul Uniunii de către Agenție și rețelele europene de informații privind țara de origine, în conformitate cu articolele 8 și 10 din regulament³⁴.
- (15) La aplicarea prezentului regulament ar trebui să se țină seama, în primul rând, de „interesul superior al copilului”, în concordanță cu Convenția din 1989 a Organizației Națiunilor Unite privind drepturile copilului. Când evaluează interesul

³⁴

COM(2016) 271 final.

superior al copilului, autoritățile statelor membre ar trebui în special să țină seama în mod corespunzător de principiul unității familiei, de bunăstarea și dezvoltarea socială a minorului, de considerații privind siguranța și securitatea și de opiniile minorului, în conformitate cu vârsta și maturitatea sa.

- (16) Noțiunea de membri ai familiei ar trebui să țină seama de diferitele situații specifice de dependență și de atenția specială care trebuie acordată interesului superior al copilului. Aceasta ar trebui, de asemenea, să oglindească realitatea tendințelor migratorii actuale, conform cărora se întâmplă adesea ca solicitanții să ajungă pe teritoriul statelor membre după ce au petrecut un timp îndelungat în tranzit. Noțiunea ar trebui să includă, prin urmare, familiile formate în afara țării de origine, dar înainte de sosirea lor pe teritoriul statului membru.
- (17) Prezentul regulament nu aduce atingere Protocolului privind dreptul de azil pentru resortisanții statelor membre ale Uniunii Europene, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE) și la TFUE.
- (18) Recunoașterea statutului de refugiat este un act declarativ.
- (19) Consultările cu Înalțul Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru refugiați pot cuprinde indicații utile pentru statele membre atunci când sunt invitate să se pronunțe cu privire la eventuala acordare a statutului de refugiat în temeiul articolului 1 din Convenția de la Geneva.
- (20) Ar trebui stabilite standarde privind definirea și conținutul statutului de refugiat pentru a ajuta organele naționale competente ale statelor membre să aplice Convenția de la Geneva.
- (21) Este necesară adoptarea unor criterii comune privind recunoașterea statutului de refugiat al solicitanților de azil în înțelesul articolului 1 din Convenția de la Geneva.
- (22) În particular, este necesar să se definească în mod unitar conceptele de nevoie de protecție care apare în afara țării de origine, origine a vătămării și a protecției, protecție în interiorul țării de origine și persecuție, inclusiv motivele de persecuție.
- (23) Protecția poate fi acordată, atunci când există dorința și capacitatea de a face acest lucru, fie de către stat, fie de partide sau organizații, inclusiv organizații internaționale, care îndeplinesc condițiile prevăzute de prezentul regulament, care controlează o regiune sau o suprafață importantă din teritoriul statului. O astfel de protecție ar trebui să fie efectivă și să nu aibă un caracter temporar.
- (24) Protecția în interiorul țării de origine împotriva persecuției sau a vătămărilor grave ar trebui să fie efectiv disponibilă solicitantului într-o parte din țara de origine spre care acesta poate călători în siguranță și în mod legal, în care poate fi admis și în care se poate presupune în mod rezonabil că se va stabili. Verificarea existenței unei astfel de protecții în interiorul țării de origine ar trebui să facă parte integrantă din evaluarea cererii de protecție internațională și să fie efectuată după ce autoritatea decizională a stabilit că în absența unei astfel de protecții sunt aplicabile criteriile de protecție internațională. Sarcina de a demonstra existența protecției în interiorul țării de origine ar trebui să îi revină autorității decizionale.
- (25) În cazul în care vătămările grave sau persecuția sunt cauzate de stat sau de agenții săi, ar trebui să existe prezumția că solicitantul nu dispune de o protecție efectivă. Atunci când solicitantul este un minor neînsoțit, în cadrul evaluării disponibilității efective a protecției ar trebui să se verifice și dacă există modalități de îngrijire și încredințare corespunzătoare, care sunt în interesul superior al minorului neînsoțit.

- (26) La examinarea cererilor de protecție internațională prezentate de minori, este necesar ca autoritățile decizionale din statele membre să țină seama de formele de persecuție specifice copiilor.
- (27) Una dintre condițiile de obținere a statutului de refugiat, în înțelesul articolului 1 secțiunea A din Convenția de la Geneva, este existența unei legături cauzale între motivele de persecuție, și anume cele legate de rasă, religie, naționalitate, opinie politică sau apartenența la un anumit grup social, și actele de persecuție sau lipsa protecției împotriva acestor acte.
- (28) De asemenea, este necesar să se introducă o definiție comună a motivului de persecuție „apartenență la un anumit grup social”. În scopul definirii unui anumit grup social, ar trebui să se acorde atenția corespunzătoare aspectelor specifice genului solicitantului, cum ar fi identitatea de gen și orientarea sexuală, care ar putea fi legate de anumite tradiții și cutume legale, având ca rezultat, de exemplu, mutilarea genitală, sterilizarea forțată sau avortul forțat, în măsura în care aceste aspecte au legătură cu teama de persecuție bine fondată a solicitantului.
- (29) În conformitate cu jurisprudența relevantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene, autoritățile competente din statele membre ar trebuie să utilizeze, la examinarea cererilor de protecție internațională, metode de evaluare a credibilității solicitantului într-un mod care respectă drepturile garantate de cartă ale persoanei, în special demnitatea umană și respectarea vieții private și de familie. În cazul specific al homosexualității, evaluarea individuală a credibilității solicitantului nu ar trebui să se bazeze pe stereotipuri referitoare la homosexuali, iar solicitantul nu ar trebui să fie supus unor întrebări detaliate sau teste referitoare la practicile sale sexuale.
- (30) Acțiunile contrare obiectivelor și principiilor Organizației Națiunilor Unite sunt evocate în preambulul Cartei Organizației Națiunilor Unite și la articolele 1 și 2 din aceasta și sunt menționate, printre altele, în rezoluțiile Organizației Națiunilor Unite privind „măsurile de combatere a terorismului internațional”, care prevăd că „acțiunile, metodele și practicile teroriste sunt contrare obiectivelor și principiilor Organizației Națiunilor Unite” și că „finanțarea și planificarea cu bună știință a acțiunilor teroriste, precum și incitarea la astfel de acțiuni sunt în egală măsură contrare obiectivelor și principiilor Organizației Națiunilor Unite”.
- (31) Comiterea unei infracțiuni politice nu constituie, în principiu, un motiv de excludere de la recunoașterea statutului de refugiat. Cu toate acestea, în conformitate cu jurisprudența relevantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene, acțiunile deosebit de crude, în cadrul cărora actul în cauză este disproporțional cu pretinsul obiectiv politic, și actele de terorism care se caracterizează prin violența lor asupra populației civile, chiar dacă sunt comise într-un scop pretins politic, ar trebui să fie considerate infracțiuni de drept comun, putând, prin urmare, să determine excluderea de la statutul de refugiat.
- (32) Ar trebui stabilite, de asemenea, standarde pentru definiția și conținutul statutului conferit prin protecția subsidiară. Protecția subsidiară ar trebui să completeze protecția refugiaților consacrată de Convenția de la Geneva.
- (33) Este necesar să se introducă criterii comune pe baza cărora solicitanții de protecție internațională să fie considerați eligibili pentru protecție subsidiară. Criteriile respective ar trebui să fie stabilite pe baza obligațiilor internaționale care decurg din instrumentelor privind drepturile omului și a practicilor existente în statele membre.

- (34) Când se verifică existența riscului de vătămări grave, pe motivul cărora solicitanții pot fi eligibili pentru protecție subsidiară, noțiunea de violență generalizată ar trebuie să cuprindă, în conformitate cu jurisprudența relevantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene, și violența exercitată asupra oamenilor indiferent de circumstanțele personale ale acestora.
- (35) Când se verifică existența riscului de vătămări grave, situațiile în care forțele armate ale unei țări terțe se confruntă cu unul sau mai multe grupuri armate sau în care cel puțin două grupuri armate se confruntă între ele ar trebui considerate, în conformitate cu jurisprudența relevantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene³⁵, conflicte armate interne. Nu este necesar ca respectivul conflict să intre în categoria „conflictelor armate fără caracter internațional”, definită în dreptul internațional umanitar; nu este necesar nici să se efectueze, pe lângă analiza nivelului de violență existent pe teritoriul în cauză, o evaluare separată a intensității confruntărilor armate, a nivelului de organizare al forțelor armate implicate sau a duratei conflictului.
- (36) În ceea ce privește dovada necesară legată de existența unei amenințări grave și individuale la adresa vieții sau a persoanei unui solicitant, autoritățile decizionale nu ar trebui, în conformitate cu jurisprudența relevantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene³⁶, să îi ceară solicitantului să facă dovada faptului că amenințările îl vizează în mod specific ca urmare a unor elemente proprii situației sale. Cu toate acestea, nivelul de violență generalizată necesar pentru susținerea cererii este mai scăzut dacă solicitantul este în măsură să demonstreze că este afectat în mod specific ca urmare a unor elemente proprii situației sale. În plus, existența unei amenințări grave și individuale ar trebui să fie în mod excepțional stabilită de către autoritățile decizionale pe baza simplei prezențe a solicitantului pe teritoriul sau partea relevantă din teritoriul țării de origine, cu condiția ca gradul de violență generalizată care caracterizează conflictul armat aflat în desfășurare să fie atât de ridicat încât să existe motive serioase și întemeiate de a crede că un civil returnat în țara de origine sau în partea relevantă din țara de origine ar fi expus, ca urmare a simplei sale prezențe pe teritoriul țării sau regiunii respective, unui risc real de a suferi amenințări grave.
- (37) Permisul de ședere și documentele de călătorie eliberate beneficiarilor de protecție internațională pentru prima dată sau reînnoite ca urmare a intrării în vigoare a prezentului regulament ar trebui să respecte normele stabilite prin Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 și, respectiv, prin Regulamentul (CE) nr. 2252/2004 al Consiliului.
- (38) Membrii familiei riscă în general, pe baza legăturii lor strânse cu refugiatul, să fie expuși la acte de persecuție într-un mod care ar putea constitui un motiv de protecție internațională. Din rațiuni de menținere a unității familiei, aceștia au dreptul să solicite un permis de ședere și aceleași drepturi precum cele acordate beneficiarilor de protecție internațională, dar numai dacă nu îndeplinesc condițiile de obținere a protecției internaționale. Fără a aduce atingere dispozițiilor referitoare la menținerea unității familiei din prezentul regulament, dacă situația intră în domeniul de aplicare al Directivei 2003/86/CE privind dreptul la reîntregirea familiei și dacă sunt îndeplinite condițiile de reîntregire prevăzute în aceasta, membrilor familiei beneficiarului de protecție internațională care nu îndeplinesc individual condițiile de obținere a unei astfel de protecții ar trebui să li se acorde permise de ședere și drepturi în conformitate

³⁵ C-285/12.

³⁶ C-465/07.

cu directiva respectivă. Prezentul regulament se aplică fără a aduce atingere Directivei 2004/38/CE.

- (39) Pentru a stabili dacă beneficiarii de protecție internațională continuă să aibă nevoie de protecția respectivă, autoritățile decizionale din statele membre ar trebui să revizuiască statutul acordat atât în momentul în care acesta trebuie reînnoit, și anume la prima reînnoire în cazul refugiaților și la prima și a doua reînnoire în cazul beneficiarilor statutului conferit prin protecție subsidiară, cât și atunci când în țara de origine a beneficiarilor survine o modificare relevantă semnificativă care este consemnată în analiza comună și orientările referitoare la situația din țara de origine, furnizate la nivelul Uniunii de către Agenție și rețelelor europene de informații privind țara de origine, în conformitate cu articolele 8 și 10 din regulament³⁷.
- (40) Când evaluează eventualele schimbări de circumstanțe din țara terță în cauză, autoritățile competente ale statelor membre verifică, păstrând în vedere situația specifică a refugiatului, dacă agentul sau agenții de protecție din țara respectivă au luat măsuri rezonabile pentru a împiedica persecuția, dacă aceștia utilizează deci, printre altele, un sistem juridic eficace pentru descoperirea, urmărirea penală și sancționarea actelor care constituie persecuție și dacă resortisantul respectiv va avea acces la o astfel de protecție în momentul în care statutul de refugiat încetează să existe.
- (41) Când statutul de refugiat sau statutul conferit prin protecție subsidiară încetează să existe, aplicarea deciziei prin care autoritatea decizională dintr-un stat membru revocă statutul, îi pune capăt sau nu îl reînnoiește ar trebui amânată pentru o perioadă de timp rezonabilă după adoptare, astfel încât resortisantul țării terțe sau apatridul în cauză să aibă posibilitatea de a solicita dreptul de ședere pe termen lung pe baza altor motive decât cele care au justificat acordarea protecției internaționale, cum ar fi motive familiale sau motive legate de muncă sau educație, în conformitate cu dreptul relevant al Uniunii și cu dreptul intern.
- (42) Beneficiarii de protecție internațională ar trebui să își aibă reședința în statul membru care le-a acordat protecție. Beneficiarii care sunt titulari ai unui document de călătorie valabil și ai unui permis de ședere eliberat de un stat membru care aplică integral acquis-ul Schengen ar trebui să aibă dreptul de a intra și de a circula liber pe teritoriul statelor membre care aplică integral acquis-ul Schengen, pentru o perioadă de maximum 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile, în conformitate cu Codul frontierelor Schengen³⁸ și cu articolul 21 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen³⁹. Beneficiarii de protecție internațională pot, în egală măsură, să solicite dreptul de ședere pe termen lung în alt stat membru decât statul membru care a acordat protecția, în conformitate cu normele relevante ale UE, în special normele referitoare la condițiile de intrare și de ședere a resortisanților țărilor terțe pentru ocuparea unor locuri de muncă înalt calificate⁴⁰ și normele naționale; acest lucru nu implică însă transferul protecției internaționale și al drepturilor conexe.

³⁷ COM(2016) 271 final.

³⁸ Regulamentul (UE) 2016/399 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2016 cu privire la Codul Uniunii privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul frontierelor Schengen).

³⁹ Acordul Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune.

⁴⁰ COM(2016) 378 final.

- (43) În scopul de a se preveni deplasările secundare în interiorul Uniunii Europene, beneficiarii de protecție internațională care sunt găsiți în alt stat membru decât cel care le-a acordat protecție și nu îndeplinesc condițiile de ședere sau de ședere pe termen lung ar trebui să fie reprimiți de către statul membru responsabil, în conformitate cu procedura stabilită prin Regulamentul⁴¹
- (44) În scopul de a se descuraja deplasările secundare în interiorul Uniunii Europene, Directiva 2003/109/CE privind rezidenții pe termen lung ar trebui să fie modificată prin introducerea dispoziției ca perioada de 5 ani după care beneficiarii de protecție internațională sunt eligibili pentru statutul de rezident pe termen lung să fie recalculată de la zero de fiecare dată când persoana este găsită în alt stat membru decât cel care i-a acordat protecție internațională fără drept de ședere sau de ședere pe termen lung acordat în conformitate cu dreptul Uniunii sau cu dreptul intern relevant.
- (45) Noțiunea de siguranță națională și ordine publică cuprinde, de asemenea, cazurile în care un resortisant al unei țări terțe aparține unei asociații care susține terorismul internațional sau care susține o asociație de acest tip.
- (46) Când decid asupra dreptului la prestațiile prevăzute în prezentul regulament, autoritățile competente ar trebui să țină seama în mod corespunzător de interesul superior al copilului, precum și de împrejurările specifice ale dependenței de beneficiarul de protecție internațională a rudelor apropiate care sunt deja prezente în statul membru respectiv și care nu sunt membri ai familiei beneficiarului respectiv. În situații excepționale, când ruda apropiată a beneficiarului de protecție internațională este un minor căsătorit, dar neînsoțit de soțul sau soția sa, se poate considera că interesul superior al minorului este ca acesta să rămână cu familia sa inițială.
- (47) În limitele stabilite prin obligațiile internaționale, prestațiile legate de accesul la piața muncii și de securitate socială pot fi acordate numai dacă în prealabil s-a eliberat un permis de ședere.
- (48) Autoritățile competente pot restrânge accesul la activități salarizate sau independente în cazul posturilor care presupun exercitarea de autoritate publică și răspunderea pentru apărarea intereselor generale ale statului sau ale altor autorități publice. În contextul exercitării dreptului la egalitate de tratament în ceea ce privește afilierea la o organizație care reprezintă lucrătorii sau care desfășoară o activitate specifică, există de asemenea posibilitatea ca beneficiarii de protecție internațională să fie excluși de la participarea la gestionarea organismelor de drept public și de la deținerea de funcții reglementate de dreptul public.
- (49) Pentru ca beneficiarii de protecție internațională să se bucure efectiv de drepturile și prestațiile prevăzute în prezentul regulament, este necesar să se țină cont de nevoile lor specifice și de dificultățile specifice întâmpinate de aceștia în procesul de integrare și să li se faciliteze accesul la drepturile legate de integrare, mai ales în ceea ce privește oportunitățile de formare ocupațională și acțiunile de formare profesională și accesul la procedurile de recunoaștere a diplomelor, a certificatelor sau a altor titluri oficiale de calificare străine, date fiind în special lipsa de documente justificative și imposibilitatea acestora de a suporta costurile aferente procedurilor de recunoaștere.
- (50) Ar trebui să se asigure egalitatea de tratament în ceea ce privește securitatea socială între beneficiarii de protecție internațională și cetățenii statului membru care le acordă protecție.

⁴¹

(UE) [xxx/xxxx noul Regulament Dublin].

- (51) În plus, mai ales în scopul evitării dificultăților sociale, este indicat ca beneficiarilor de protecție internațională să li se acorde o asistență socială fără discriminare. În ceea ce îi privește însă pe beneficiarii statutului de protecție subsidiară, statele membre ar trebui să dispună de o anumită flexibilitate, în sensul limitării protecției sociale la prestațiile de bază, care cuprind cel puțin ajutorul minim pentru venit, asistența acordată în caz de boală sau de sarcină și asistența pentru creșterea copilului, în măsura în care aceste prestații există și sunt acordate cetățenilor proprii în temeiul dreptului intern. În scopul de a facilita integrarea acestora, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a condiționa accesul la anumite tipuri de asistență socială prevăzute în dreptul intern de participarea efectivă a beneficiarului de protecție internațională la măsurile de integrare, atât în cazul beneficiarilor statutului de refugiat, cât și al beneficiarilor statutului conferit prin protecție subsidiară.
- (52) Beneficiarilor de protecție internațională ar trebui să li se garanteze accesul la îngrijirea sănătății atât fizice, cât și mintale.
- (53) În scopul de a se facilita integrarea beneficiarilor de protecție internațională în societate, beneficiarii de protecție internațională au acces la măsuri de integrare, modalitățile urmând să fie stabilite de statele membre. Statele membre pot să stabilească obligativitatea participării la astfel de măsuri de integrare, cum ar fi cursuri de limbă, cursuri de integrare civică, formare profesională și alte cursuri legate de ocuparea forței de muncă.
- (54) Pentru ca aplicarea prezentului regulament să fie monitorizată cu eficacitate, sunt necesare evaluări efectuate cu regularitate.
- (55) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a dispozițiilor prezentului regulament în ceea ce privește forma și conținutul informațiilor care trebuie furnizate, ar trebui să i se confere Comisiei competențe de executare. Competențele respective ar trebui să fie exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie⁴².
- (56) Deoarece obiectivele prezentului regulament, și anume stabilirea unor standarde cu privire la acordarea de către statele membre a protecției internaționale resortisanților țărilor terțe și apatrizilor, la un statut uniform pentru refugiați sau persoanele eligibile pentru protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate, nu pot fi realizate în mod suficient de către statele membre și, în consecință, având în vedere amploarea și efectele prezentului regulament, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din TUE. În conformitate cu principiul proporționalității, prevăzut la același articol, dispozițiile prezentului regulament nu depășesc ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.
- (57) [În conformitate cu articolul 3 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, aceste state membre și-au notificat dorința de a participa la adoptarea și la aplicarea prezentului regulament.]

⁴²

JO L 55, 28.2.2011, p. 13.

SAU

[În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul menționat, aceste state membre nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu au obligații în temeiul acestuia și nu fac obiectul aplicării sale.]

SAU

[(XX) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul menționat, Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale.

(XX) În conformitate cu articolul 3 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Irlanda și-a notificat (, prin scrisoarea din...,) dorința de a participa la adoptarea și la aplicarea prezentului regulament.]

SAU

[(XX) În conformitate cu articolul 3 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Regatul Unit și-a notificat (, prin scrisoarea din...,) dorința de a participa la adoptarea și la aplicarea prezentului regulament.

(XX) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul menționat, Irlanda nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale.]

(58) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul (nr. 22) privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu îi revin obligații în temeiul acestuia și nu se aplică,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1 **Obiectul**

Prezentul regulament stabilește standarde referitoare la:

- (a) condițiile pe care resortisanții țărilor terțe sau apatrizii trebuie să le îndeplinească pentru a beneficia de protecție internațională;
- (b) un statut uniform pentru refugiați sau persoanele eligibile pentru protecție subsidiară;
- (c) conținutul protecției internaționale acordate.

Articolul 2 **Definiții**

În sensul prezentului regulament se aplică următoarele definiții:

- (1) „protecție internațională” înseamnă statutul de refugiat sau statutul conferit prin protecție subsidiară, astfel cum sunt definite la punctele (4) și (6);
- (2) „beneficiar de protecție internațională” înseamnă o persoană căreia i s-a acordat statutul de refugiat sau statutul conferit prin protecție subsidiară, astfel cum sunt definite la punctele (4) și (6);
- (3) „refugiat” înseamnă orice resortisant al unei țări terțe care, din teama bine fondată de a fi persecutat din cauza rasei sale, a religiei sale, a naționalității sale, a opiniilor sale politice sau a apartenenței sale la un anumit grup social, se află în afara țării de cetățenie și nu poate sau, din cauza acestei teme, nu dorește să solicite protecția respectivei țări sau orice apatrid care, aflându-se din motivele menționate anterior în afara țării în care își avea reședința obișnuită, nu poate sau, din cauza acestei teme, nu dorește să se întoarcă în respectiva țară și căruia nu i aplică articolul 12;
- (4) „statut de refugiat” înseamnă recunoașterea, de către un stat membru, a unui resortisant al unei țări terțe sau a unui apatrid ca refugiat;
- (5) „persoană eligibilă pentru protecție subsidiară” înseamnă orice resortisant al unei țări terțe sau orice apatrid care nu îndeplinește condițiile pentru a fi considerat refugiat, dar în privința căruia s-a dovedit că există motive serioase și întemeiate de a se crede că, dacă ar fi trimis în țara sa de origine sau, în cazul unui apatrid, în țara în care își avea reședința obișnuită, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămrile grave definite la articolul 16, căruia nu i se aplică articolul 18 alineatele (1) și (2) și care nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește protecția respectivei țări;
- (6) „statut conferit prin protecție subsidiară” înseamnă recunoașterea, de către un stat membru, a unui resortisant al unei țări terțe sau a unui apatrid ca persoană eligibilă pentru protecție subsidiară;
- (7) „cerere de protecție internațională” înseamnă o cerere înaintată de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid prin care acesta solicită protecția unui stat membru, care poate fi înțeleasă ca solicitare a statutului de refugiat sau a statutului conferit prin protecție subsidiară;

- (8) „solicitant” înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care a prezentat o cerere de protecție internațională cu privire la care nu s-a luat încă o decizie definitivă;
- (9) „membri ai familiei” înseamnă, în măsura în care familia exista deja înainte ca solicitantul să ajungă pe teritoriul statelor membre, următorii membri ai familiei beneficiarului de protecție internațională care sunt prezenți în același stat membru ca urmare a cererii de protecție internațională:
- (a) soțul/soția beneficiarului de protecție internațională sau partenerul/partenera său/sa, cu care nu este căsătorit(ă), dar se află într-o relație stabilă, în cazul în care legislația sau practica în vigoare în statul membru în cauză tratează cuplurile necăsătorite în mod similar cu cele căsătorite în temeiul dreptului său privind resortisanții din țările terțe;
 - (b) copiii cuplurilor menționate la litera (a) sau ai beneficiarului de protecție internațională, cu condiția să nu fie căsătoriți, fără a se ține seama de faptul că sunt născuți în cadrul ori în afara căsătoriei sau adoptați, în conformitate cu definițiile din dreptul intern;
 - (c) tatăl, mama sau un alt adult responsabil pentru beneficiarul de protecție internațională, fie prin lege, fie prin practica statului membru în cauză, în cazul în care beneficiarul respectiv este minor și necăsătorit;
- (10) „minor” înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid cu vârsta sub 18 ani;
- (11) „minor neînsoțit” înseamnă un minor care sosește pe teritoriul statelor membre neînsoțit de un adult responsabil de acesta în temeiul dreptului sau al practicii statului membru în cauză și atâta timp cât nu este efectiv în întreținerea unei astfel de persoane, inclusiv un minor care este lăsat neînsoțit după intrarea sa pe teritoriul statelor membre;
- (12) „permis de ședere” înseamnă orice permis sau autorizație eliberată de autoritățile unui stat membru în una dintre formele prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 al Consiliului⁴³ care permite unui resortisant al unei țări terțe sau unui apatrid să își aibă reședința pe teritoriul respectivului stat membru;
- (13) „țară de origine” înseamnă țara sau țările de cetățenie ale solicitantului sau, în cazul în care solicitantul este apatrid, țara în care își avea reședința obișnuită;
- (14) „retragerea protecției internaționale” înseamnă decizia prin care o autoritate competentă revocă statutul de refugiat sau statutul conferit prin protecție subsidiară, pune capăt statutului respectiv sau refuză reînnoirea sa;
- (15) „cerere ulterioară” înseamnă o nouă cerere de protecție internațională formulată în oricare dintre statele membre după adoptarea unei decizii finale asupra cererii anterioare, inclusiv dacă solicitantul și-a retras în mod explicit cererea sau dacă autoritatea decizională a respins o cerere ca abandonată în urma retragerii sale implicite;
- (16) „autoritate decizională” înseamnă orice organism cvasijudiciar sau administrativ dintr-un stat membru care este responsabil cu examinarea cererilor de protecție internațională și are competența să se pronunțe în primă instanță în astfel de cazuri;

⁴³

JO L 157, 15.6.2002, p. 1.

- (17) „securitate socială” înseamnă ramurile securității sociale, astfel cum sunt definite în Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului⁴⁴ care acoperă prestațiile de boală; prestațiile de maternitate și de paternitate asimilate; prestațiile de invaliditate; prestațiile pentru limită de vârstă; prestațiile de urmaș; prestațiile în caz de accidente de muncă și boli profesionale; ajutoarele de deces; prestațiile de șomaj, prestațiile de pensionare anticipată și prestațiile familiale;
- (18) „asistență socială” înseamnă prestațiile acordate în plus sau în afara prestațiilor de securitate socială, astfel cum sunt definite la punctul (17), cu scopul de a asigura satisfacerea nevoilor de bază ale persoanelor care nu dispun de resurse suficiente;
- (19) „tutore” înseamnă o persoană sau o organizație desemnată de organismele competente pentru a acorda asistență și a reprezenta minorul neînsoțit în cadrul procedurilor prevăzute în prezentul regulament în vederea asigurării interesului superior al copilului și, dacă este necesar, a exercitării capacității juridice în numele minorului.

Articolul 3

Domeniul de aplicare material

1. Prezentul regulament se referă la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizi pentru a beneficia de protecție internațională și la conținutul protecției internaționale acordate.
2. Prezentul regulament nu se referă la alte tipuri de statut umanitar pe care statele membre le acordă, în temeiul dreptului lor intern, persoanelor care nu îndeplinesc condițiile de obținere a statutului de refugiat sau a statutului conferit prin protecție subsidiară. Aceste tipuri de statut, dacă există, se acordă în așa fel încât să nu genereze riscul de confuzie cu protecția internațională.

⁴⁴

Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (*JO L 166, 30.4.2004, p. 1*).

CAPITOLUL II

EVALUAREA CERERILOR DE PROTECȚIE INTERNAȚIONALĂ

Articolul 4

Comunicarea informațiilor și aprecierea faptelor și circumstanțelor

1. Solicitantul prezintă toate elementele de care dispune pentru a-și susține cererea de protecție internațională. Acesta cooperează cu autoritatea decizională și rămâne pe teritoriul statului membru pe durata procedurii.
2. Elementele menționate la alineatul (1) cuprind declarațiile solicitantului și toate documentele de care acesta dispune cu privire la vârsta sa, trecutul său și al rudelor relevante, identitatea sa, cetățenia sau cetățeniile sale, țara sau țările și locul sau locurile de reședință anterioară, cererile anterioare [de protecție internațională și rezultatele unei eventuale proceduri accelerate de relocare, astfel cum este definită în Regulamentul (UE) XXX/XX (Regulamentul privind relocarea)], itinerarul, documentele de călătorie și motivele pentru solicitarea protecției internaționale.
3. Autoritatea decizională examinează elementele relevante ale cererii în conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (UE) XXX/XXX [Regulamentul privind procedurile].
4. Faptul că solicitantul a făcut deja obiectul persecuției, al unor vătămări grave sau al unor amenințări directe cu persecuția sau vătămări grave reprezintă un indiciu serios al temii de persecuție bine fondate a solicitantului sau al riscului real de vătămări grave, cu excepția cazului în care există motive întemeiate de a se crede că respectiva persecuție sau respectivele vătămări grave nu se vor mai repeta.
5. Pentru aspectele din declarațiile solicitantului care nu sunt susținute de documente sau de probe de altă natură nu se cer dovezi suplimentare dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
 - (a) solicitantul a depus eforturi reale pentru a-și susține cererea;
 - (b) au fost prezentate toate elementele relevante de care dispune solicitantul și s-a furnizat o explicație satisfăcătoare în ceea ce privește absența altor elemente de probă relevante;
 - (c) se constată că declarațiile solicitantului sunt coerente și plauzibile și nu sunt contrazise de informații generale și specifice cunoscute, relevante pentru cererea sa;
 - (d) solicitantul a depus cererea de protecție internațională de îndată ce a fost posibil, cu excepția cazului în care solicitantul poate prezenta un motiv întemeiat pentru care nu a procedat astfel;
 - (e) credibilitatea generală a solicitantului a putut fi stabilită.

Articolul 5

Nevoia de protecție internațională care apare în afara țării de origine

1. O teamă bine fondată de a fi persecutat sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe apariția unor evenimente care s-au desfășurat după plecarea solicitantului din țara de origine.
2. O teamă bine fondată de a fi persecutat sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe activități exercitate de solicitant după plecarea sa din țara de origine, în special în cazul în care se stabilește că activitățile pe care se bazează respectiva cerere constituie expresia și continuarea convingerilor sau orientărilor avute în țara de origine.
3. Fără a aduce atingere Convenției de la Geneva și Convenției europene a drepturilor omului, unui solicitant care depune o cerere ulterioară în conformitate cu articolul 42 din Regulamentul (UE) XXX/XXX [Regulamentul privind procedurile] nu i se acordă în mod normal statutul de refugiat sau statutul conferit prin protecție subsidiară dacă riscul de persecuție sau vătămările grave se bazează pe circumstanțe create de solicitant prin propria decizie, după părăsirea țării de origine.

Articolul 6

Agenții de persecuție sau vătămări grave

Agenții de persecuție sau vătămări grave pot fi numai:

- (a) statul;
- (b) partidele sau organizațiile care controlează statul sau o parte importantă din teritoriul acestuia;
- (c) agenți neguvernamentali, dacă se poate demonstra că agenții menționați la literele (a) și (b), inclusiv organizațiile internaționale, nu sunt în măsură sau nu sunt dispuși să acorde o protecție împotriva persecuțiilor sau a vătămărilor grave în sensul articolului 7.

Articolul 7

Agenții de protecție

1. Protecția împotriva persecuției sau a vătămărilor grave poate fi asigurată numai de următorii agenți:
 - (a) statul;
 - (b) partidele sau organizațiile, inclusiv organizații internaționale, care controlează statul sau o parte importantă din teritoriul acestuia,cu condiția ca acestea să fie dispuse și în măsură să ofere protecție în conformitate cu alineatul (2).
2. Protecția împotriva persecuției sau a vătămărilor grave este efectivă și nu are un caracter temporar. Se consideră că o astfel de protecție este acordată atunci când agenții menționați la alineatul (1) iau măsuri rezonabile pentru a împiedica persecuția sau vătămările grave, cum ar fi, între altele, prin utilizarea unui sistem juridic eficace pentru descoperirea, urmărirea penală și sancționarea actelor care constituie persecuție sau vătămare gravă și atunci când solicitantul are acces la protecția respectivă.

3. Când examinează dacă o organizație internațională controlează un stat sau o parte importantă din teritoriul acestuia și dacă organizația respectivă oferă protecția menționată la alineatul (2), autoritățile decizionale se bazează pe orientările furnizate în dreptul relevant al Uniunii, în special pe informațiile privind țara de origine disponibile la nivelul Uniunii și pe analiza comună a informațiilor privind țara de origine, menționate la articolele 8 și 10 din Regulamentul (UE) XXX/XX [Regulamentul privind Agenția pentru Azil a Uniunii Europene].

Articolul 8

Protecția în interiorul țării de origine

1. Când evaluează cererea de protecție internațională, autoritatea decizională stabilește că un solicitant nu are nevoie de protecție internațională dacă acesta poate să călătorească în siguranță și în mod legal și să fie admis în altă parte a țării de origine, dacă se poate presupune în mod rezonabil că acesta se poate stabili în respectiva parte a țării de origine și dacă, în respectiva parte a țării de origine, solicitantul:
 - (a) nu are o teamă de persecuție bine fondată sau nu riscă în mod real să sufere vătămări grave; sau
 - (b) are acces la protecție împotriva persecuției sau a vătămărilor grave.
2. Evaluarea existenței protecției în interiorul țării de origine se efectuează după ce autoritatea decizională a stabilit că în absența unei astfel de protecții sunt aplicabile criteriile de protecție internațională. Sarcina de a demonstra existența protecției în interiorul țării de origine îi revine autorității decizionale. Solicitantul nu are obligația de a dovedi că, înainte de a căuta protecție internațională, a epuizat toate posibilitățile de obținere a protecției în țara sa de origine.
3. Când examinează dacă solicitantul are o teamă de persecuție bine fondată sau riscă în mod real să sufere vătămări grave sau dacă acesta are acces la protecție împotriva persecuției sau a vătămărilor grave într-o parte din țara de origine în conformitate cu alineatul (1), autoritățile decizionale țin seama, în momentul în care adoptă o decizie cu privire la cerere, de condițiile generale existente în respectiva parte a țării și de situația personală a solicitantului, în conformitate cu articolul 4. În acest scop, statele membre se asigură că se obțin informații precise și actualizate din toate sursele pertinente, inclusiv informații privind țara de origine disponibile la nivelul Uniunii și analiza comună a informațiilor privind țara de origine, menționate la articolele 8 și 10 din Regulamentul (UE) XXX/XX [Regulamentul privind Agenția pentru Azil a Uniunii Europene], precum și informații și îndrumări emise de Înalțul Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați.
4. Când se analizează situația generală predominantă în respectiva parte a țării care este sursa protecției menționate la articolul 7, se ține seama de accesibilitatea, eficacitatea și durabilitatea protecției respective. Când se analizează situația personală a solicitantului, se ține seama, în special, de starea de sănătate, vârsta, sexul, orientarea sexuală, identitatea de gen și statutul social al acestuia și se verifică dacă solicitantul nu ar fi supus unor dificultăți excesive în cazul în care ar trăi în acea parte a țării de origine care este considerată sigură.

CAPITOLUL III

CONDIȚIILE DE OBTINERE A STATUTULUI DE REFUGIAT

Articolul 9

Actele de persecuție

1. Se consideră act de persecuție în înțelesul articolului 1 secțiunea A din Convenția privind statutul refugiaților, semnată la Geneva la 28 iulie 1951 și modificată prin Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967 (denumită în continuare „Convenția de la Geneva”), orice act care:
 - (a) este suficient de grav prin natura sau prin caracterul său repetat pentru a constitui o încălcare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu este posibilă nicio derogare în temeiul articolului 15 alineatul (2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale; sau
 - (b) este o acumulare de diverse măsuri, inclusiv de încălcări ale drepturilor omului, care este suficient de gravă pentru a afecta un individ în mod similar cu cele menționate la litera (a).
2. Actele de persecuție, în înțelesul alineatului (1), pot lua, printre altele, următoarele forme:
 - (a) violențe fizice sau psihice, inclusiv violențe sexuale;
 - (b) măsuri legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii în sine sau sunt puse în aplicare în mod discriminatoriu;
 - (c) urmăriri penale sau sancțiuni care sunt disproporționate sau discriminatorii;
 - (d) refuzul unei căi de atac judiciare care conduce la o sancțiune disproporționată sau discriminatorie;
 - (e) urmăriri penale sau sancțiuni în cazul refuzului de a efectua serviciul militar în situații de conflict, atunci când serviciul militar ar presupune comiterea unor infracțiuni sau îndeplinirea unor acte care intră sub incidența motivelor de excludere prevăzute la articolul 12 alineatul (2);
 - (f) acte împotriva persoanelor din motive legate de gen sau actele împotriva copiilor.
3. În conformitate cu articolul 2 punctul (3), trebuie să existe o legătură între motivele menționate la articolul 10 și actele de persecuție în înțelesul alineatului (1) de la prezentul articol sau absența protecției împotriva unor astfel de acte.

Articolul 10

Motivele de persecuție

1. Când se evaluează motivele de persecuție, se ține seama de următoarele elemente:
 - (a) noțiunea de rasă include, în special, considerente de culoare, ascendență sau apartenență la un anumit grup etnic;
 - (b) noțiunea de religie include, în special, faptul de a avea convingeri teiste, nonteiste sau ateiste, participarea la ceremonii de cult private sau publice,

singur sau în comunitate, sau neparticiparea la acestea, alte acte religioase sau exprimări de opinii religioase și forme de comportament personal sau comunitar fondate pe credințe religioase sau impuse de astfel de credințe;

- (c) noțiunea de naționalitate nu se limitează la cetățenie sau la inexistența acesteia, ci include, în special, apartenența la un grup determinat prin identitatea sa culturală, etnică sau lingvistică, prin originile sale geografice sau politice comune sau prin relația cu populația unui alt stat;
- (d) noțiunea de anumit grup social include, în special, un grup caracterizat prin faptul că:
 - membrii săi au în comun o caracteristică înăscută sau un trecut care nu poate fi schimbat ori au în comun o caracteristică sau o credință atât de fundamentală pentru identitatea sau conștiința lor încât nu ar trebui să fie forțați să renunțe la aceasta; precum și
 - respectivul grup are o identitate proprie în țara în cauză deoarece este perceput ca diferit de societatea înconjurătoare;

în funcție de situația din țara de origine, noțiunea poate include un grup al cărui membri au drept caracteristică comună orientarea sexuală (termen care nu poate fi înțeles ca incluzând faptele de natură penală în conformitate cu dreptul intern al statelor membre); aspectelor legate de gen, inclusiv identității de gen, li se acordă atenția corespunzătoare, în vederea stabilirii apartenenței la un anumit grup social sau a identificării caracteristicilor unui astfel de grup;

- (e) noțiunea de opinii politice include, în special, opiniile, ideile sau credințele într-un domeniu legat de potențialii agenți de persecuție menționați la articolul 6, precum și de politicile și metodele acestora, indiferent dacă respectivele opinii, idei sau credințe se traduc sau nu prin acte întreprinse de solicitant.
2. Când se evaluează dacă solicitantul are o teamă de persecuție bine fondată, nu are importanță dacă solicitantul prezintă într-adevăr caracteristica legată de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice care stă la originea persecuției, atâta timp cât o astfel de caracteristică îi este atribuită de agentul de persecuție.
 3. Când evaluează dacă solicitantul are o teamă de persecuție bine fondată, autoritatea decizională nu se poate aștepta în mod rezonabil ca solicitantul să aibă un comportament discret sau să se abțină de la anumite practici, dacă respectivul comportament sau respectivele practici sunt inerente identității sale, pentru a evita riscul de persecuție în țara sa de origine.

Articolul 11

Încetarea

1. Orice resortisant al unei țări terțe sau orice apatrid încetează să mai fie refugiat dacă este îndeplinită cel puțin una dintre condițiile următoare:
 - (a) persoana a solicitat din nou, în mod voluntar, protecția țării de cetățenie;
 - (b) după ce și-a pierdut cetățenia, persoana a redobândit-o în mod voluntar;
 - (c) persoana a obținut o nouă cetățenie și beneficiază de protecția noii țări de cetățenie;

- (d) persoana s-a restabilit în mod voluntar în țara pe care a părăsit-o sau în afara căreia a rămas de teama persecuției;
- (e) datorită faptului că circumstanțele în urma cărora a fost recunoscută ca refugiat au încetat să existe, persoana nu mai poate continua să refuze solicitarea protecției țării de cetățenie;
- (f) fiind apatridă, datorită faptului că circumstanțele în urma cărora a fost recunoscută ca refugiat au încetat să existe, persoana se poate întoarce în țara în care își avea reședința obișnuită.

Literele (e) și (f) nu i se aplică refugiatului care poate să invoce motive imperioase, rezultate din persecuții anterioare, pentru refuzul de a beneficia de protecția țării de cetățenie sau, în cazul unui apatrid, a țării în care își avea reședința obișnuită.

2. Dacă se aplică alineatul (1) literele (e) și (f), autoritatea decizională

- (a) examinează dacă schimbarea circumstanțelor este într-atât de semnificativă, și nu doar provizorie, încât teama refugiatului de a fi persecutat nu mai poate fi considerată bine fondată, și ține seama de acest lucru;
- (b) se bazează pe informații precise și actualizate care au fost obținute din toate sursele pertinente, inclusiv informațiile privind țara de origine disponibile la nivelul Uniunii și analiza comună a informațiilor privind țara de origine, menționate la articolele 8 și 10 din Regulamentul (UE) XXX/XX [Regulamentul privind Agenția pentru Azil a Uniunii Europene] sau informațiile și îndrumările emise de Înalțul Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați.

Articolul 12

Excluderea

1. Orice resortisant al unei țări terțe sau orice apatrid este exclus de la statutul de refugiat dacă:

- (a) intră în domeniul de aplicare a articolului 1 secțiunea D din Convenția de la Geneva, privind protecția sau asistența acordată de un organism sau de o instituție a Organizației Națiunilor Unite, alta decât Înalțul Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați. În cazul în care această protecție sau asistență încetează din orice motiv, fără ca situația acestor persoane să fi fost definitiv soluționată în conformitate cu rezoluțiile relevante ale Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite, persoanele în cauză pot beneficia *ipso facto* de dispozițiile prezentului regulament;
- (b) autoritățile competente ale țării în care și-a stabilit reședința consideră că are drepturile și obligațiile aferente deținerii cetățeniei respectivei țări sau drepturi și obligații echivalente acestora.

2. Orice resortisant al unei țări terțe sau orice apatrid este exclus de la statutul de refugiat atunci când există motive întemeiate pentru a se crede că:

- (a) a comis o infracțiune împotriva păcii, o crimă de război sau o crimă împotriva umanității, astfel cum definite în instrumentele internaționale elaborate pentru stabilirea de dispoziții privind astfel de infracțiuni;
- (b) a comis o infracțiune gravă de drept comun în afara țării de refugiere înainte de a fi admis ca refugiat, și anume înainte de data obținerii permisului de ședere

eliberat pe baza statutului de refugiat; acțiunile deosebit de crude, chiar dacă sunt comise într-un scop pretins politic, pot primi calificativul de infracțiuni grave de drept comun;

- (c) s-a făcut vinovat de acte contrare scopurilor și principiilor Organizației Națiunilor Unite prevăzute în preambulul Cartei Organizației Națiunilor Unite și la articolele 1 și 2 din aceasta.
- 3. Alineatul (2) se aplică persoanelor care instigă sau participă în orice fel la infracțiunile sau actele prevăzute la respectivul alineat.
 - 4. Când analizează dacă protecția acordată în temeiul alineatului (1) litera (a) a încetat să existe, autoritatea decizională determină dacă persoana în cauză a fost obligată să părăsească zona de operațiuni a agenției sau organului în cauză. Este vorba de cazul în care siguranța personală a persoanei respective s-a aflat în grav pericol și organului sau agenției în cauză i-a fost imposibil să garanteze că în zona respectivă condițiile de viață ale persoanei vor fi proporționale cu misiunea încredințată organului sau agenției în cauză.
 - 5. În sensul alineatului (2) literele (b) și (c), sunt considerate infracțiuni grave de drept comun următoarele acte:
 - (a) acțiunile deosebit de crude, atunci când actul în cauză este disproporțional cu pretinsul obiectiv politic,
 - (b) actele teroriste, care se caracterizează prin violența lor asupra populației civile, chiar dacă sunt comise într-un pretins scop politic.
 - 6. Excluderea unei persoane de la recunoașterea statutului de refugiat depinde exclusiv de îndeplinirea sau neîndeplinirea condițiilor prevăzute la alineatele (1)-(5) și nu face obiectul niciunei evaluări suplimentare a proporționalității în raport cu cazul respectiv.

CAPITOLUL IV

STATUTUL DE REFUGIAT

Articolul 13

Acordarea statutului de refugiat

Autoritatea decizională acordă statutul de refugiat oricărui resortisant al unei țări terțe sau oricărui apatrid care îndeplinește condițiile necesare pentru a fi considerat refugiat în conformitate cu capitolele II și III.

Articolul 14

Situațiile în care statutul de refugiat se revocă, în care acestui statut i se pune capăt sau în care se refuză reînnoirea sa

1. Autoritatea decizională revocă statutul de refugiat acordat unui resortisant al unei țări terțe sau unui apatrid, pune capăt acestui statut sau refuză reînnoirea sa dacă:
 - (a) persoana în cauză a încetat să mai fie refugiat în conformitate cu articolul 11;
 - (b) persoana în cauză este sau ar fi trebuit să fie exclusă de la statutul de refugiat în conformitate cu articolul 12;
 - (c) alterarea sau omiterea anumitor fapte, inclusiv utilizarea unor documente false, a jucat un rol hotărâtor în luarea deciziei de acordare a statutului de refugiat;
 - (d) există motive rezonabile pentru ca persoana în cauză să fie considerată un pericol pentru securitatea statului membru în care se află;
 - (e) ca urmare a faptului că a fost condamnată printr-o hotărâre judecătorească definitivă pentru o infracțiune deosebit de gravă, persoana în cauză reprezintă un pericol pentru societatea statului membru în care este prezentă;
 - (f) se aplică articolul 23 alineatul (2).
2. În situațiile descrise la alineatul (1) literele (d)-(f), autoritatea decizională poate lua decizia să nu acorde statutul de refugiat, dacă o astfel de decizie nu a fost luată încă.
3. Persoanele cărora li se aplică alineatul (1) literele (d)-(f) sau alineatul (2) au drepturile prevăzute la articolele 3, 4, 16, 22, 31, 32 și 33 din Convenția de la Geneva sau drepturi similare, atâta timp cât se află în statele membre.
4. Fără să aducă atingere obligației refugiatului, prevăzute la articolul 4 alineatul (1), de a declara toate faptele relevante și de a furniza toate documentele justificative relevante de care dispune, autoritatea decizională care a acordat statutul de refugiat demonstrează, pentru fiecare caz în parte, că respectiva persoană a încetat să mai fie sau nu a fost niciodată un refugiat pentru motivele stabilite la alineatul (1) de la prezentul articol.
5. Deciziile prin care autoritatea decizională revocă statutul de refugiat, pune capăt acestuia sau refuză reînnoirea sa în temeiul alineatului (1) litera (a) produc efecte după trei luni de la adoptarea deciziei, astfel încât resortisantul țării terțe sau apatridul să aibă posibilitatea de a solicita dreptul de ședere pe termen lung în statul membru din alte motive, în conformitate cu dreptul relevant al Uniunii și cu dreptul intern.

Articolul 15

Acordarea statutului de refugiat

În vederea aplicării articolului 14 alineatul (1), autoritatea decizională revizuieste statutul de refugiat, în special:

- (a) atunci când din informațiile privind țara de origine disponibile la nivelul Uniunii și din analiza comună a informațiilor privind țara de origine, menționate la articolele 8 și 10 din Regulamentul (UE) XXX/XX [Regulamentul privind Agenția pentru Azil a Uniunii Europene], reiese că în situația din țara de origine a survenit o schimbare semnificativă care are relevanță pentru nevoia de protecție a solicitantului;
- (b) atunci când reînnoiește pentru prima dată permisul de ședere eliberat unui refugiat.

CAPITOLUL V

CONDIȚIILE DE OBTINERE A PROTECȚIEI SUBSIDIARE

Articolul 16 **Vătăămărilor grave**

Vătăămărilor grave, astfel cum sunt menționate la articolul 2 punctul (5), sunt:

- (a) pedeapsa cu moartea ori execuția sau
- (b) tortura ori tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate unui solicitant în țara de origine sau
- (c) amenințările grave și individuale la adresa vieții sau a persoanei unui civil ca urmare a violenței generalizate în caz de conflict armat intern sau internațional.

Articolul 17 **Încetarea**

- 1. Un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid încetează să mai fie eligibil pentru protecție subsidiară atunci când circumstanțele care au justificat acordarea unei astfel de protecții încetează să existe sau au evoluat astfel încât protecția nu mai este necesară.
- 2. Autoritatea decizională:
 - (a) examinează dacă schimbarea circumstanțelor este într-atât de semnificativă, și nu doar provizorie, încât persoana eligibilă pentru protecție subsidiară nu mai este supusă unui risc real de a suferi vătăămări grave, și ține seama de acest lucru;
 - (b) se bazează pe informații precise și actualizate care au fost obținute din toate sursele pertinente, inclusiv pe informații privind țara de origine disponibile la nivelul Uniunii și pe analiza comună a informațiilor privind țara de origine, menționate la articolele 8 și 10 din Regulamentul (UE) XXX/XX [Regulamentul privind Agenția pentru Azil a Uniunii Europene], sau pe informațiile și îndrumările emise de Înaltul Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați.
- 3. Alineatul (1) nu i se aplică beneficiarului statutului conferit prin protecție subsidiară care poate să invoce motive imperioase, rezultate din vătăămări grave anterioare, pentru refuzul de a beneficia de protecția țării de cetățenie sau, în cazul în unui apatrid, a țării în care își avea reședința obișnuită.

Articolul 18 **Excluderea**

- 1. Orice resortisant al unei țări terțe sau orice apatrid este exclus din categoria persoanelor eligibile pentru protecție subsidiară atunci când există motive întemeiate pentru a se crede că:
 - (a) a comis o infracțiune împotriva păcii, o crimă de război sau o crimă împotriva umanității, astfel cum definite în instrumentele internaționale elaborate pentru stabilirea de dispoziții privind astfel de infracțiuni;

- (b) a comis o infracțiune gravă;
- (c) s-a făcut vinovat de acte contrare scopurilor și principiilor Organizației Națiunilor Unite prevăzute în preambulul Cartei Organizației Națiunilor Unite și la articolele 1 și 2 din aceasta;
- (d) reprezintă un pericol pentru societatea sau pentru siguranța statului membru în care se află;
- (e) a comis, înaintea aditerii în statul membru în cauză, una sau mai multe infracțiuni care nu intră în domeniul de aplicare al literelor (a), (b) și (c) și care ar fi pasibile de pedeapsa cu închisoarea în cazul în care ar fi fost comise în respectivul stat membru și în cazul în care persoana în cauză nu a părăsit țara de origine decât în scopul sustragerii de la pedepsele rezultate în urma respectivelor infracțiuni.

2. Alineatul (1) literele (a)-(d) se aplică persoanelor care instigă sau participă în orice fel la infracțiunile sau actele prevăzute de respectivul alineat.

CAPITOLUL VI

STATUTUL CONFERIT PRIN PROTECȚIE SUBSIDIARĂ

Articolul 19

Acordarea statutului conferit prin protecție subsidiară

Autoritatea decizională acordă statutul conferit prin protecție subsidiară unui resortisant al unei țări terțe sau unui apatrid eligibil pentru protecție subsidiară în conformitate cu capitolele II și V.

Articolul 20

Situațiile în care statutul conferit prin protecție subsidiară se revocă, în care acestui statut i se pune capăt sau în care se refuză reînnoirea sa

1. Autoritatea decizională revocă statutul conferit prin protecție subsidiară acordat unui resortisant al unei țări terțe sau unui apatrid, pune capăt acestui statut sau refuză reînnoirea sa dacă:
 - (a) persoana în cauză a încetat să mai fie eligibilă pentru de protecție subsidiară, în conformitate cu articolul 17;
 - (b) după acordarea acestui statut, persoana în cauză este sau ar fi trebuit să fie exclusă din categoria persoanelor eligibile pentru protecție subsidiară, în conformitate cu articolul 18;
 - (c) alterarea sau omiterea anumitor fapte, inclusiv utilizarea unor documente false, a jucat un rol hotărâtor în luarea deciziei de acordare a statutului conferit prin protecție subsidiară;
 - (d) se aplică articolul 23 alineatul (2).
2. Fără să aducă atingere obligației oricărui resortisant al unei țări terțe sau a unui apatrid, în temeiul articolului 4 alineatul (1), de a declara toate faptele relevante și de a furniza toate documentele justificative relevante de care dispune, statul membru care a acordat statutul conferit prin protecție subsidiară demonstrează, pentru fiecare caz în parte, că respectiva persoană a încetat să fie sau nu este eligibilă pentru protecție subsidiară, în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol.
3. Deciziile prin care autoritatea decizională revocă statutul conferit prin protecție subsidiară, pune capăt acestuia sau refuză reînnoirea sa în temeiul alineatului (1) litera (a) produc efecte după trei luni de la adoptarea deciziei, astfel încât resortisantul țării terțe sau apatridul să aibă posibilitatea de a solicita dreptul de ședere pe termen lung în statul membru din alte motive, în conformitate cu dreptul Uniunii și cu dreptul intern relevant.

Articolul 21

Revizuirea statutului conferit prin protecție subsidiară

În vederea aplicării articolului 20 alineatul (1), autoritatea decizională revizuieste statutul conferit prin protecție subsidiară, în special

- (a) atunci când din informațiile privind țara de origine disponibile la nivelul Uniunii și din analiza comună a informațiilor privind țara de origine, menționate la articolele 8

și 10 din Regulamentul (UE) XXX/XX [Regulamentul privind Agenția pentru Azil a Uniunii Europene], reiese că în situația din țara de origine a survenit o schimbare semnificativă care are relevanță pentru nevoia de protecție a solicitantului,

- (b) atunci când reînnoiește pentru prima și a doua oară permisul de ședere eliberat unui beneficiar de protecție subsidiară.

CAPITOLUL VII

CONȚINUTUL DREPTURILOR ȘI AL OBLIGAȚIILOR ÎN MATERIE DE PROTECȚIE INTERNAȚIONALĂ ALE BENEFICIARILOR DE PROTECȚIE INTERNAȚIONALĂ

SECȚIUNEA I

DISPOZIȚII COMUNE

Articolul 22

Norme generale

1. Refugiații și persoanele cărora li s-a acordat statutul conferit prin protecție subsidiară au drepturile și obligațiile prevăzute în prezentul capitol. Prezentul capitol nu aduce atingere drepturilor și obligațiilor prevăzute în Convenția de la Geneva.
2. Prezentul capitol se aplică atât refugiaților, cât și persoanelor eligibile pentru protecție subsidiară, cu excepția cazului în care se prevede altfel.
3. În limitele stabilite prin obligațiile internaționale, prestațiile legate de accesul la piața muncii și de securitate socială se acordă numai dacă în prealabil s-a eliberat un permis de ședere.
4. Atunci când se aplică dispozițiile prezentului capitol, se ține seama de situația specifică a persoanelor cu nevoi speciale, precum minorii, minorii neînsoțiți, persoanele cu handicap, persoanele în vârstă, femeile însărcinate, părinții singuri cu copii minori, victimele traficului de persoane, persoanele cu afecțiuni mintale și persoanele care au fost supuse torturii, violului sau altor forme grave de violență psihologică, fizică sau sexuală, cu condiția ca în urma unei evaluări individuale a situației lor să se constate că au nevoi speciale.
5. Atunci când se aplică dispozițiile prezentului capitol referitoare la minori, interesul superior al copilului reprezintă un considerent primordial pentru autoritățile relevante.

Articolul 23

Protecția împotriva returnării

1. Statele membre respectă principiul nereturnării în conformitate cu obligațiile internaționale.
2. Atunci când acest lucru nu este interzis prin obligațiile internaționale menționate la alineatul (1), un refugiat sau un beneficiar de protecție subsidiară poate fi returnat, indiferent dacă este recunoscut oficial sau nu, în cazul în care:
 - (a) există motive rezonabile pentru ca persoana în cauză să fie considerată un pericol pentru securitatea statului membru în care se află;
 - (b) ca urmare a faptului că a fost condamnat printr-o hotărâre judecătorească definitivă pentru o infracțiune deosebit de gravă, reprezintă un pericol la adresa societății respectivului stat membru.

În aceste cazuri, se retrage și statutul de refugiat sau statutul conferit prin protecție subsidiară în conformitate cu articolul 14 sau, respectiv, cu articolul 20.

Articolul 24

Informarea

Autoritățile competente le furnizează beneficiarilor de protecție internațională informații privind drepturile și obligațiile legate de statutul de refugiat sau de statutul conferit prin protecție subsidiară, cât mai curând posibil după acordarea statutului respectiv. Aceste informații sunt furnizate într-o limbă pe care beneficiarul poate să o înțeleagă sau despre care se presupune în mod rezonabil că o înțelege și fac trimiteri explicite la consecințele nerespectării obligațiilor prevăzute la articolul 28 privind circulația în interiorul Uniunii.

Forma și conținutul informațiilor respective se stabilesc de către Comisie prin intermediul unor acte de punere în aplicare adoptate în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 58 alineatul (1) din Regulamentul (UE) XXX/XXX (Regulamentul privind procedurile).

Articolul 25

Menținerea unității familiei

1. Membrii familiei unui beneficiar de protecție internațională care, în mod individual, nu îndeplinesc condițiile necesare pentru a obține această protecție au dreptul de a solicita un permis de ședere în conformitate cu procedurile de drept intern și în măsura în care acest lucru este compatibil cu statutul juridic personal al respectivului membru al familiei.
2. Un permis de ședere eliberat în temeiul alineatului (1) are durata de valabilitate a permisului de ședere eliberat persoanei care beneficiază de protecție internațională și poate fi reînnoit. Perioada de valabilitate a permiselor de ședere acordate membrului familiei nu poate depăși, în principiu, data expirării permisului de ședere deținut de beneficiarul de protecție internațională.
3. Nu se eliberează permise de ședere membrului familiei care este sau urmează să fie exclus de la protecție internațională în temeiul capitolelor III și V.
4. Membrilor familiei nu li se eliberează permise de ședere, respectiv li se retrag sau nu li se reînnoiesc permisele de ședere care le-au fost deja eliberate, atunci când acest lucru este necesar din motive de securitate națională sau de ordine publică.
5. Membrii familiei cărora li se eliberează un permis de ședere în temeiul alineatului (1) beneficiază de drepturile menționate la articolele 27-39.
6. Statele membre pot decide că prezentul articol se aplică și altor rude apropiate care trăiau în cadrul familiei la data plecării din țara de origine sau înainte ca solicitantul să fi sosit pe teritoriul statelor membre și care se aflau la momentul respectiv, integral sau parțial, în întreținerea beneficiarului de protecție internațională.

SECȚIUNEA II

DREPTURILE ȘI OBLIGAȚIILE LEGATE DE ȘEDEREA PE TERMEN LUNG ȘI DE ȘEDERE

Articolul 26

Permisele de ședere

1. În termen de cel mult 30 de zile de la acordarea protecției internaționale, se eliberează un permis de ședere utilizând modelul uniform prevăzut în Regulamentul (CE) nr. 1030/2002.
 - (a) Pentru beneficiarii statutului de refugiat, permisul de ședere are o perioadă de valabilitate de trei ani și poate fi reînnoit ulterior pentru perioade de trei ani.
 - (b) Pentru beneficiarii statutului conferit prin protecție subsidiară, permisul de ședere are o perioadă de valabilitate de un an și poate fi reînnoit ulterior pentru perioade de doi ani.
2. Permisul de ședere nu se reînnoiește sau se revocă în următoarele situații:
 - (a) în cazul în care autoritățile competente revocă statutul de refugiat al unui resortisant al unei țări terțe, pun capăt acestui statut sau refuză reînnoirea sa în conformitate cu articolul 14 și revocă statutul conferit prin protecție subsidiară, pun capăt acestui statut sau refuză reînnoirea sa în conformitate cu articolul 20;
 - (b) atunci când se aplică articolul 23 alineatul (2);
 - (c) atunci când acest lucru este necesar din motive de securitate națională sau de ordine publică.
3. Atunci când se aplică articolul 14 alineatul (5) și articolul 20 alineatul (3), permisul de ședere se revocă numai după expirarea perioadei de trei luni menționate în dispozițiile articolelor respective.

Articolul 27

Documentele de călătorie

1. Autoritățile competente le eliberează beneficiarilor statutului de refugiat documente de călătorie sub forma stabilită în anexa la Convenția de la Geneva, precum și cu elementele de securitate și elementele biometrice minime definite în Regulamentul (CE) nr. 2252/2004 al Consiliului⁴⁵. Aceste documente de călătorie sunt valabile cel puțin un an.
2. Autoritățile competente le eliberează beneficiarilor statutului conferit prin protecție subsidiară care nu pot obține un pașaport național documente de călătorie cu elementele de securitate și elementele biometrice minime definite în Regulamentul (CE) nr. 2252/2004. Documentele respective sunt valabile cel puțin un an.
3. Documentele la care se face referire la alineatele (1) și (2) nu se eliberează, atunci când acest lucru este necesar din motive imperioase de securitate națională sau de ordine publică.

⁴⁵ Regulamentul (CE) nr. 2252/2004 al Consiliului din 13 decembrie 2004 privind standardele pentru elementele de securitate și elementele biometrice integrate în pașapoarte și în documente de călătorie emise de statele membre (JO L 385, 29.12.2004, p. 1).

Articolul 28

Libertatea de circulație în interiorul statului membru

1. Beneficiarii de protecție internațională se bucură de libertatea de circulație pe teritoriul statului membru care le-a acordat protecție internațională, inclusiv de dreptul de a-și alege locul de reședință pe teritoriul respectiv, în aceleași condiții și cu aceleași restricții precum cele prevăzute pentru alți resortisanți ai țărilor terțe care își au reședința legală pe teritoriul în cauză și care se află într-o situație comparabilă.
2. În limitele stabilite prin obligațiile internaționale, unui beneficiar de protecție internațională care primește anumite prestații de securitate socială sau de asistență socială nu i se pot impune condiții de ședere pe termen lung decât dacă acestea sunt necesare pentru a facilita integrarea beneficiarului în statul membru care i-a acordat protecția respectivă.

Articolul 29

Circulația în interiorul Uniunii

1. Beneficiarii de protecție internațională nu au dreptul de ședere pe termen lung în alte state membre decât cel care le-a acordat protecție. Acest lucru nu aduce atingere dreptului lor de a solicita și a primi dreptul de ședere pe termen lung în alte state membre în temeiul dispozițiilor relevante din dreptul Uniunii și din dreptul intern și nici dreptului lor de a circula liber în conformitate cu condițiile prevăzute la articolul 21 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen.
2. Atunci când un beneficiar este găsit în alt stat membru decât cel care i-a acordat protecție fără drept de ședere sau drept de ședere pe termen lung în statul respectiv în conformitate cu dreptul Uniunii sau cu dreptul intern relevant, acesta face obiectul unei proceduri de reprimire, astfel cum este definită la articolul 20 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul Dublin (UE) xxx/xxx.

SECȚIUNEA III

DREPTURI LEGATE DE INTEGRARE

Articolul 30

Accesul la piața muncii

1. Beneficiarii de protecție internațională au dreptul să exercite o activitate salariată sau independentă, sub rezerva normelor general aplicabile în sectorul de activitate în cauză și în serviciile publice, imediat după acordarea protecției.
2. Beneficiarii de protecție internațională se bucură de tratament egal cu resortisanții statului membru care le-a acordat protecție, în ceea ce privește:
 - (a) condițiile de muncă, inclusiv remunerarea și concedierea, programul de lucru, concediul și zilele libere, precum și cerințele în materie de sănătate și siguranță la locul de muncă;
 - (b) libertatea de asociere și de afiliere, precum și apartenența la o organizație care reprezintă lucrătorii sau angajatorii ori la orice organizație ai cărei membri desfășoară o ocupație specifică, inclusiv avantajele conferite de astfel de organizații;

- (c) posibilitățile de formare ocupațională pentru adulți, acțiunile de formare profesională, inclusiv cursuri de formare pentru perfecționarea competențelor, experiența practică la locul de muncă;
 - (d) serviciile de consiliere acordate de oficiile de ocupare a forței de muncă.
3. Autoritățile competente, dacă este cazul, facilitează accesul deplin la activitățile menționate la alineatul (2) literele (c) și (d).

Articolul 31 ***Accesul la educație***

1. Minorii cărora li s-a acordat protecție internațională au acces deplin la sistemul de învățământ, în aceleași condiții precum cele aplicabile resortisanților statului membru care le-a acordat protecție.
2. Adulții cărora li s-a acordat protecție internațională au acces la sistemul de învățământ general, precum și la perfecționare sau recalificare profesională, în aceleași condiții precum cele aplicate resortisanților țărilor terțe care își au reședința legală în statul membru respectiv și care se află într-o situație comparabilă.

Articolul 32 ***Accesul la procedurile de recunoaștere a calificărilor și de validare a competențelor***

1. Beneficiarii de protecție internațională beneficiază de tratament egal cu resortisanții statului membru care le-a acordat protecție în cadrul procedurilor existente de recunoaștere a diplomelor, certificatelor sau a altor titluri de calificare străine.
2. Autoritățile competente le facilitează accesul deplin la procedurile menționate la alineatul (1) beneficiarilor de protecție internațională care nu pot furniza documente justificative privind calificările lor, fără a aduce atingere articolului 2 alineatul (2) și articolului 3 alineatul (3) din Directiva 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁴⁶.
3. Beneficiarii de protecție internațională se bucură de egalitatea de tratament în raport cu resortisanții statului membru care le-a acordat protecție în ceea ce privește accesul la schemele adecvate pentru evaluarea, validarea și acreditarea studiilor și experienței lor anterioare.

Articolul 33 ***Securitatea socială***

Beneficiarii de protecție internațională se bucură de egalitatea de tratament în raport cu resortisanții statului membru care le-a acordat protecție, în ceea ce privește securitatea socială.

Articolul 34 ***Asistența socială***

1. Beneficiarii de protecție internațională se bucură de egalitatea de tratament în raport cu resortisanții statului membru care le-a acordat protecție, în ceea ce privește asistența socială.

⁴⁶ Directiva 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale ([JO L 255, 30.9.2005, p. 22](#)).

Accesul la anumite prestații de asistență socială prevăzute în legislația națională pot fi condiționate de participarea efectivă a beneficiarului de protecție internațională la măsurile de integrare.

2. Pentru beneficiarii statutului conferit prin protecție subsidiară, statele membre pot limita asistența socială la prestațiile de bază.

Articolul 35 ***Asistența medicală***

1. Beneficiarii de protecție internațională au acces la asistență medicală în aceleași condiții de eligibilitate precum cele aplicabile resortisanților statului membru care le-a acordat protecția respectivă.
2. Beneficiarilor de protecție internațională cu nevoi speciale, precum femeile însărcinate, persoanele cu handicap, persoanele care au fost supuse torturii, violului sau altor forme grave de violență psihologică, fizică sau sexuală ori minorii care au fost victime ale oricărei forme de abuz, neglijență, exploatare, tortură, tratamente crude, inumane și degradante sau care au avut de suferit de pe urma conflictelor armate, li se acordă asistență medicală corespunzătoare, inclusiv tratamentul afecțiunilor mintale, dacă este necesar, în aceleași condiții de eligibilitate precum cele aplicabile resortisanților statului membru care le-a acordat protecție.

Articolul 36 ***Minorii neînsoțiți***

1. De îndată ce este posibil după acordarea protecției internaționale și în termen de cel mult cinci zile lucrătoare, astfel cum se prevede la articolul 22 alineatul (1) din Regulamentul (UE) xxx/xxx (Regulamentul privind procedurile), autoritățile competente iau măsurile necesare pentru a asigura reprezentarea minorilor neînsoțiți printr-un tutore legal sau, dacă este necesar, printr-un organism responsabil de îngrijirea și bunăstarea minorilor sau prin orice altă formă corespunzătoare de reprezentare, în special cea stabilită de legislație sau printr-o hotărâre judecătorească.
Atunci când este desemnată ca tutore, o organizație numește cât mai repede cu putință o persoană responsabilă de îndeplinirea sarcinilor sale de tutore în raport cu minorul neînsoțit, în conformitate cu prezentul regulament.
2. Tutorele desemnat are obligația de a se asigura că minorul poate avea acces la toate drepturile care decurg din prezentul regulament. Autoritățile respective evaluează cu regularitate activitatea tutorelui desemnat.
3. Minorii neînsoțiți sunt plasați în unul din următoarele moduri:
 - (a) la o rudă adultă;
 - (b) într-o familie substitutivă;
 - (c) în centre specializate în cazarea minorilor;
 - (d) în alte locuri de cazare adecvate pentru minori.

În funcție de vârsta minorului și de gradul său de maturitate, se ține cont de opinia acestuia.

4. În măsura posibilului, frații nu se separă, ținând seama de interesul superior al minorului în cauză și, în special, de vârsta sa și de gradul său de maturitate. În cazul minorilor neînsoțiți, schimbarea locului de reședință se limitează la minimum.
5. În cazul în care se acordă protecție internațională unui minor neînsoțit, iar identificarea membrilor familiei acestuia nu a început încă, autoritățile competente încep identificarea lor cât mai curând posibil după acordarea protecției internaționale minorului, protejând, în același timp, interesul superior al acestuia. În cazul în care identificarea membrilor familiei a început deja, aceasta continuă, dacă este necesar. În cazul în care ar fi amenințată viața sau integritatea fizică a unui minor sau a rudelor sale apropiate, în special în cazul în care au rămas în țara de origine, trebuie acționat astfel încât colectarea, prelucrarea și difuzarea informațiilor privind respectivele persoane să se desfășoare în condiții de confidențialitate.
6. Persoanele și organizațiile care lucrează cu minori neînsoțiți beneficiază de cursuri de formare continuă adecvate privind drepturile și nevoile minorilor și se respectă măsurile de salvagardare în favoarea copiilor, astfel cum se menționează la articolul 22 din Regulamentul (UE) xxx/xxx (Regulamentul privind procedurile).

Articolul 37

Accesul la locuință

1. Beneficiarii de protecție internațională au acces la o locuință în condiții echivalente cu cele aplicabile altor resortisanți ai țărilor terțe care își au reședința legală pe teritoriile statelor membre și care se află într-o situație comparabilă.
2. În măsura posibilului, se efectuează practici de dispersare națională a beneficiarilor de protecție internațională, fără discriminarea acestora, asigurându-li-se șanse egale în ceea ce privește accesul la locuință.

Articolul 38

Accesul la măsurile de integrare

1. Pentru a facilita integrarea beneficiarilor de protecție internațională în societate, aceștia au acces la măsurile de integrare oferite de statele membre, în special cursuri de limbă, programe de orientare și integrare civică, precum și cursuri de formare profesională care să țină seama de nevoile lor specifice.
2. Statele membre pot decide că participarea la măsurile de integrare este obligatorie.

Articolul 39

Repatrierea

Beneficiarilor de protecție internațională care își exprimă dorința de a fi repatriați li se acordă asistență.

CAPITOLUL VIII

COOPERAREA ADMINISTRATIVĂ

Articolul 40

Cooperarea

Fiecare stat membru desemnează un punct de contact național și transmite Comisiei datele de contact ale acestuia. Comisia comunică aceste informații celorlalte state membre.

Statele membre, în colaborare cu Comisia, adoptă toate măsurile corespunzătoare pentru a stabili cooperarea directă și un schimb de informații între autoritățile competente.

Articolul 41

Personalul

Autoritățile și alte organizații care aplică dispozițiile prezentului regulament au beneficiat sau beneficiază de formarea profesională necesară și au obligația de a respecta principiul confidențialității, astfel cum este definit în dreptul intern, în ceea ce privește informațiile de care iau cunoștință în cadrul activității lor.

CAPITOLUL IX

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 42

Procedura comitetului

1. Comisia este asistată de un comitet [instituit prin articolul 58 din Regulamentul (UE) XXX/XXX (Regulamentul privind procedurile). Respectivul comitet este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.
2. Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.
3. Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 8 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011, coroborat cu articolul 5.

Articolul 43

Monitorizare și evaluare

Cel mai târziu la doi ani de la intrarea în vigoare a prezentului regulament și ulterior la fiecare cinci ani, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la aplicarea prezentului regulament și, după caz, propune modificările necesare.

Statele membre transmit Comisiei toate informațiile necesare pentru pregătirea acestui raport, cel târziu cu nouă luni înainte de expirarea termenului respectiv.

Articolul 44

Modificarea Directivei 2003/109/UE

1. La articolul 4 din Directiva 2003/109/UE, se introduce următorul alineat (3a):

„(3a) Atunci când un beneficiar de protecție internațională este găsit în alt stat membru decât cel care i-a acordat protecție internațională fără drept de ședere sau drept de ședere pe termen lung în statul respectiv în conformitate cu dreptul Uniunii sau cu dreptul național relevant, la calcularea perioadei prevăzute la alineatul (1) nu se ține seama de perioada de ședere legală anterioară unei astfel de situații.”

2. Se introduce următorul articol 26a:

„Articolul 26a

Transpunerea articolului 4 alineatul (3a)

Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma dispozițiilor articolului 4 alineatul (3a) din prezenta directivă până la [șase luni de la intrarea în vigoare a prezentului regulament]. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.”

Articolul 45

Abrogare

Directiva 2011/95/UE se abrogă de la data intrării în vigoare a prezentului regulament. Trimiterile la directiva abrogată trebuie interpretate ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa II.

Articolul 46

Intrare în vigoare și aplicabilitate

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării sale în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament începe să se aplice de la [șase luni de la data intrării în vigoare].

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Bruxelles,

*Pentru Consiliu,
Președintele
[...]*